Opłata pocztowa uiszczona ryczałtem.
Nr. 8. Warszawa, dnia 31 marca 1934 r. Rok XVII.

DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

Prenumerata roczna 12 zł. **Cena egzemplarza 1 zł.**

Prenumeratę należy wpłacać na konto P. K. O. **Nr. 30-400** „Centralna Księgowość Ministerstwa Skarbu“, zaznaczając na odwrocie blankietu nadawczego „Należność za prenumeratę Dziennika Urzędowego Min. Spraw Wewn.“

Adres Redakcji: Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, ul. Nowy Świat 69, Wydział Org. Prawny Tel. 220-20.
Adres Administracji: Komisarjat Rządu, ul. Daniłowiczowska Nr. 1. Telef. 696-87.

TREŚĆ:

A. DZIAŁ URZĘDOWY.

II. OKÓLNIKI Nr. Nr. 38—43.

Poz. 70 — Okólnik Nr. 38 z dnia 26 marca 1934 roku o wykładni art. 9 prawa o wykroczeniach (AP. 106-123) . . . . str. 210

71 — Okólnik Nr. 39 z dnia 26 marca 1934 roku o opłatach za prawo korzystania z urządzeń i zakładów rzeźni przez właścicieli mięsa przywożonego, podlegającego sprawdzeniu badania (SF. 77-9-3) . . . . „ 211

72 — Okólnik Nr. 40 z dnia 26 marca 1934 roku o powiatowych Komitetach Wychowania Fizycznego i Przysposobienia Wojskowego — zwolnienie od opłaty stemplowej (GB. 21-44-2) . . „ 211

73 — Okólnik Nr. 41 z dnia 26 marca 1934 roku o zgłaszaniu oddziałów stowarzyszeń (AA. 5-b-7) . „ 211

74 — Okólnik Nr. 42 z dnia 26 marca 1934 roku o zajęciach ubocznych funkcjonarjuszów państwowych (Pers. 710-26) . . . . „ 212

75 — Okólnik Nr. 43 z dnia 26 marca 1934 roku w sprawie zawiadamiania prokuratorów przez władze administracyjne o zapowiadaniu kasacyj (AP. 106-126) . . . . . . „ 212

III. PISMA OKÓLNE.

Poz. 76 — Pismo z dnia 21 marca 1934 r. w sprawie układu preliminarza budżetowego na okres 1934/35 r. w zakresie wydatków osobowych (Pers. 131-104) . . . . . . „ 213

77 — Pismo z dnia 23 marca 1934 r. o wykonywaniu rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 6 marca 1934 roku o zasiłku wyrównawczym dla prowizorycznych funkcjonarjuszów państwowych (Pers. 706-42) . . . . „ 214

78 — Pismo z dnia 26 marca 1934 roku o udzielaniu pomocy oficerom Wojskowego Instytutu Geograficznego przy pomiarowych pracach polowych (Wojsk. M. 5 b-14-1) . . . . „ 215

79 — Pismo z dnia 26 marca 1934 roku o poszukiwaniu osób uchylających się od poboru. (Wojsk. A-6-2-2) . . . . „ 215

80 — Pismo z dnia 26 marca 1934 roku o wykonaniu statutowych postanowień Państwowego Zakładu Emerytalnego. (Pers. 901-41) . . . . „ 215

B. PRZEDRUKI.

I. DZIENNIK USTAW R. P. Nr. Nr. 22—25.

Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 6 marca 1934 roku o zasiłku wyrównawczym dla prowizorycznych funkcjonarjuszów państwowych . . . . „ 218

Rozporządzenie Ministra Opieki Społecznej z dnia 15 marca 1934 roku w sprawie regulaminu Zarządu Głównego i zarządów obwodowych Funduszu Bezrobocia . . . . str. 218

Rozporządzenie Ministra Opieki Społecznej z dnia 15 marca 1934 roku w porozumieniu z Ministrami: Spraw Wewnętrznych, Sprawiedliwości, Skarbu, Spraw Wojskowych i Komunikacji w sprawie przekazania czynności zniesionych państwowych urzędów pośrednictwa pracy i opieki nad wychodźcami Funduszowi Bezrobocia . . . . „ 221

Rozporządzenie Ministra Opieki Społecznej z dnia 15 marca 1934 roku o biurach pośrednictwa pracy Funduszu Bezrobocia . . . . „ 222

Rozporządzenie Ministra Opieki Społecznej z dnia 15 marca 1934 roku o ustaleniu terminów zniesienia państwowych urzędów pośrednictwa pracy i opieki nad wychodźcami. . . . . . „ 226

Rozporządzenie Ministrów: Poczt i Telegrafów, Skarbu i Spraw Wewnętrznych z dnia 1 marca 1934 roku o wartości znaczków pocztowych do opłaty urzędowych przesyłek listowych . . . „ 227

Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 15 marca 1934 r. w sprawie kosztów utrzymania w więzieniach i aresztach gminnych osób tymczasowo aresztowanych i osób skazanych . . „ 227

Ustawa z dnia 5 marca 1934 roku o umorzeniu pożyczek, udzielonych na odbudowę budynków, zniszczonych lub uszkodzonych przez powódź w 1927 roku . . . . „ 228

Rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 12 marca 1934 roku o wprowadzeniu w życie na niektórych obszarach Państwa ustawy z dnia 28 października 1925 roku o nadzorze państwowym nad buhajami . . . . „ 228

Rozporządzenie Ministra Opieki Społecznej z dnią 17 marca 1934 roku w porozumieniu z Ministrem Spraw Zagranicznych i Ministrem Spraw Wewnętrznych w sprawie zmian w rozporządzeniu o właściwości władz w zakresie spraw emigracyjnych w kraju . . . . „ 229

II. MONITOR POLSKI Nr. Nr. 62—64.

C. BIBLJOGRAFJA.

II. WYDAWNICTWA INTERESUJĄCE ADMINISTRACJĘ.

„Na RWD-5 przez Atlantyk“ kpt. pil. St. Skarżyński . . . . „ 231

„Ekonomista“ — kwartalnik . . . . „ 231

„Kalendarz Informacyjny dla Urzędników Państwowych na rok 1934“ . . . . . . „ 231

A.

II. Okólniki Ministerstwa Spraw Wewnętrznych

70.

OKÓLNIK Nr. 38

z dnia 26 marca 1934 r.

o wykładni art. 9 prawa o wykroczeniach.

(Nr. AP. 106-123).

Do

P. P. Wojewodów, Komisarza Rządu na m. st. Warszawę i Starostów.

Przepis art. 9 prawa o wykroczeniach (Dz. U. R. P. Nr. 60, poz. 572 z 1932 r.), regulujący instytucję nadzwyczajnego łagodzenia kary za wykroczenia, wyraża zasadę, że w przypadkach, zasługujących na szczególne uwzględnienie, władza orzekająca może wymierzyć zamiast przepisanej w ustawie kary aresztu—grzywnę.

Wobec powstałej wątpliwości, czy art. 9 prawa o wykroczeniach można również stosować i w przypadkach, gdy sankcja karna, zawarta w niektórych przepisach ustaw szczególnych, przewiduje obowiązkowe wymierzenie jednocześnie grzywny oraz aresztu, Ministerstwo Sprawiedliwości wyraziło zapatrywanie, że i w tym przypadku istnieje możność złagodzenia aresztu na grzywnę.

Aczkolwiek bowiem pierwsze zdanie omawianego artykułu głosi, iż łagodzenie stosować można „jeżeli za wykroczenie grozi wyłącznie kara aresztu“, to jednak z całości przepisu wynika, że prawodawca w tych właśnie wyrazach ujął tę sytuację, w której władza wobec przewidzianej w ustawie sankcji przy orzekaniu nie ma wyboru między grzywną a aresztem, lecz musi wymierzyć areszt. Sytuacja tego rodzaju powstać może zarówno w przypadku, gdy sankcja karna danego przepisu wymienia jedną tylko karę aresztu, jak i wówczas, gdy sankcja przewiduje konieczność wymisrzenia jednocześnie grzywny oraz aresztu. Gdy chodzi o brzmienie sentencji orzeczenia w tych przypadkach, wystarczy wymierzenie jedynie grzywny jednolitej, uwzględniającej zarówno grzywnę zasadniczą, jak i grzywnę zastępującą areszt, przyczem obok właściwego przepisu karzącego powołać należy art. 9 prawa o wykroczeniach.

Powyższa wykładnię podaje się do wiadomości i stosowania.

(—) M. Dolanowski.
PODSEKRETARZ STANU

71.

OKÓLNIK Nr. 39

z dnia 26 marca 1934 r.

o opłatach za prawo korzystania z urządzeń i zakładów rzeźni przez właścicieli mięsa przywozowego, podlegającego sprawdzeniu badania.

(Nr. SF. 77-9-3)

Do

P. P. Wojewodów, Komisarza Rządu na m. st. Warszawę, Przewodniczących wydziałów powiatowych i Prezydentów miast wydzielonych.

W związku z okólnikiem Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 2.IX ub. r. Nr. W. V. 1/26 w sprawie opłat za sprawdzanie badania mięsa, wydanym w porozumieniu z Ministerstwem Spraw Wewnętrznych, wyjaśniam w porozumieniu z Panem Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych, że okólnik powyższy nie przesądza sprawy opłat za korzystanie z urządzeń rzeźni—poza temi urządzeniami, które są niezbędne bezpośrednio przy wykonywaniu sprawdzania.

Rzeźnie większych ośrodków, posiadające specjalne urządzenia i zakłady, dające udogodnienia niewspółmierne do innych rzeźni, mogą pobierać od właścicieli mięsa podlegającego sprawdzeniu badania, opłaty za prawo korzystania z tych urządzeń i zakładów w wysokości, nie przekraczającej 50% opłat, pobieranych od właścicieli zwierząt, poddawanych ubojowi w danej rzeźni, za prawo uboju i korzystania z urządzeń rzeźni przy uboju.

Prawo do pobierania powyższych opłat uznaję w rzeźniach następujących miast: Białegostoku, Bydgoszczy, Częstochowy, Grudziądza, Katowic, Krakowa, Królewskiej Huty, Lublina, Lwowa, Łodzi, Poznania, Przemyśla, Radomia, Sosnowca, Stanisławowa, Torunia, Warszawy, Wilna i Włocławka. Ten wykaz miast może ulec zmianie przez objęcie nim jeszcze i innych miast na podstawie ewentualnych wniosków P. Wojewodów, przedstawionych Ministerstwu Spraw Wewnętrznych.

(—) *Bronisław Pieracki.*
MINISTER

72.

OKÓLNIK Nr. 40

z dnia 26 marca 1934 r.

o powiatowych Komitetech W. F. i P. W. — (zwolnienie od opłaty stemplowej).

(Nr. G. B. 21-44-2).

Do

P. P. Wojewodów, Komisarza Rządu na m. st. Warszawę, Starostów i Prezydentów miast wydzielonych.

Jeden z Wydziałów Powiatowych zażądał od Powiatowego Komitetu Wychowania Fizycznego i Przysposobienia Wojskowego uiszczenia opłaty stemplowej na pokwitowaniu, stwierdzającem odbiór subwencji.

W związku z tem Ministerstwo Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministerstwem Skarbu wyjaśnia, że pokwitowania, wystawiane przez Wojewódzkie oraz Powiatowe (Miejskie) Komitety W. F. i P. W. są wolne od opłaty stemplowej na mocy punktu 8 art. 137 ustawy z dnia 1 lipca 1926 r. o opłatach stemplowych (Dz. U. R. P. z 1932 r. Nr. 41, poz. 413).

Z rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 28 stycznia 1927 r. (Monitor Polski Nr. 26, poz. 59) wynika bowiem, że Wojewódzkie oraz Powiatowe (Miejskie) Komitety W. F. i P. W. są organami Państwowego Urzędu Wychowania Fizycznego i Przysposobienia Wojskowego, wobec czego — pod względem opłat stemplowych — przysługują tym Komitetom uwolnienia, przyznane ustawą stemplową Skarbowi Państwa.

(—) *Hausner*
DYREKTOR GABINETU MINISTRA

73.

OKÓLNIK Nr. 41

z dnia 26 marca 1934 r.

o zgłaszaniu oddziałów stowarzyszeń.

(Nr. AA. 5-b-7).

Do

P. P. Wojewodów poznańskiego, pomorskiego i śląskiego oraz do podległych im P. P. Starostów.

Na zapytanie jednego z Panów Wojewodów, czy do oddziałów stowarzyszeń rejestrowanych sądownie w razie ich ponownej rejestracji na podstawie nowych przepisów stowarzyszeniowych mają mieć zastosowanie postanowienia art. 41 ust. 1 prawa o stowarzyszeniach (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 808 z r. 1932), Ministerstwo Spraw Wewnętrznych wyjaśnia co następuje:

Z brzmienia użytych w art. 41 ust. 1 prawa o stowarzyszeniach słów: „zawiadomić o założeniu oddziału" należy wnioskować, że przepis ten odnosi się jedynie do oddziałów nowych, to jest zakładanych po dokonaniu rejestracji (art. 21) lub po ponownej rejestracji (§ 4 rozp. z 17 grudnia 1932 r. Dz. U. R. P. Nr. 116, poz. 964).

Co się natomiast tyczy oddziałów istniejących prawnie przed wejściem w życie prawa o stowarzyszeniach organizacyj posiadających osobowość prawną na mocy zapisania do rejestru sądowego, to do tych oddziałów z chwilą ponownej rejestracji przez Urząd Wojewódzki na podstawie przepisów prawa o stowarzyszeniach (co ma miejsce w przypadku zmiany statutu) należy stosować postanowienia art. 41 ust. 3 prawa o stowarzyszeniach, w myśl którego kierownictwo tych oddziałów powinno zawiadamiać powiatową władzę administracji ogólnej jedynie o każdorazowej zmianie swego składu osobowego i o zmianie statutu.

(—) *Weissbrod*
DYREKTOR DEPARTAMENTU.

74.

OKÓLNIK Nr. 42

z dnia 26 marca 1934 r.

o zajęciach ubocznych funkcjonarjuszów państwowych.

(Nr. Pers. 710-26)

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu na m. st. Warszawę.

Okólnikiem Nr. 140 z dnia 16 listopada 1932 r. (Dz Urz. M. S. Wewn. Nr. 17, poz. 226) upoważniłem Panów do udzielania w myśl art. 29 ustawy o państwowej służbie cywilnej zezwoleń podwładnym funkcjonarjuszom na zajęcia uboczne, przynoszące im jakąkolwiek korzyść materjalną.

Wobec niejednolitej pod tym względem praktyki sprawa ta wymaga bliższego wyjaśnienia.

Formalnie art. 29 nie krępuje władzy, która może zezwolenia udzielić lub odmówić według swobodnego uznania. Decyzje jednak nie powinny mieć charakteru dowolnego, lecz opierać się w każdym konkretnym wypadku na rozważeniu okoliczności sprawy. Należy przedewszystkiem mieć na uwadze, że wobec klęski bezrobocia we wszelkich dziedzinach pracy trzeba dążyć do ograniczenia konkurencji ze strony osób, posiadających dostateczne źródła utrzymania. Dlatego, udzielając zezwolenia, powinno się rozważyć sytuację materjalną funkcjonarjusza. Następnie ważnym jest rodzaj zajęcia, jakiego funkcjonarjusz ma się podjąć. Nie można zezwalać na zajęcia wogóle niedopuszczalne w myśl zasad, wyrażonych w ustępie 1. art. 29, jako też na zajęcia, których wykonywanie przez urzędników państwowych w danych okolicznościach jest niewskazane, ze względu na dobro sprawy publicznej (art. 21 ustawy o państwowej służbie cywilnej).

Specjalnej oceny wymagają wypadki podejmowania się przez urzędników fachowych (inżynierów, mierniczych i t. p.) wykonywania projektów i innych prac technicznych dla osób i instytucyj prywatnych, oraz dla związków komunalnych. Tu powinien decydować z jednej strony charakter podejmowanej pracy, z drugiej — warunki lokalne i szczególne okoliczności, mogące być materjałem do oceny sprawy z punktu widzenia, przedstawionego w ustępie poprzednim. Należy więc zezwolenia odmówić: 1) gdy zajęcie uboczne byłoby wykonywane kosztem czasu i nakładu pracy, potrzebnego dla należytego pełnienia obowiązków służbowych, 2) gdy zachodzi podejrzenie, że osoba prywatna powierza wykonanie pracy urzędnikowi, licząc na szybsze i pomyślniejsze załatwienie związanej z tą pracą sprawy urzędowej, 3) gdy przez podjęcie się pracy urzędnik znalazłby się w sytuacji uprzywilejowanego konkurenta względem osób i instytucyj, uprawiających wolne zawody i opłacających z tego tytułu podatki oraz ponoszących inne ciężary publiczne. — Wydawanie zezwoleń w tym zakresie powinno być zatem ograniczone do wypadków, uzasadnionych względami natury publicznej lub trudnością pozyskania dla wykonania danej czynności odpowiednich fachowców, uprawiających wolny zawód.

Uwaga. W adresie powołanego na wstępie okólnika Nr. 140 omyłkowo wydrukowano w Dzienniku Urzędowym zbędne wyrazy „oprócz śląskiego", co niniejszem prostuje się.

(—) *Bronisław Pieracki*
MINISTER

75.

OKÓLNIK Nr. 43

z dnia 26 marca 1934 r.

w sprawie zawiadamiania prokuratorów przez władze administracyjne o zapowiadaniu kasacyj.

(Nr. AP. 106-126).

Do

P. P. Wojewodów, Komisarza Rządu na m. st. Warszawę i Starostów.

Sąd Najwyższy w orzeczeniu z dnia 25 marca 1930 r. (Zb. O. S. N. Nr. 149/30) wyjaśnił, że w sprawach karno-administracyjnych w przypadku zapowiedzenia kasacji przez władzę administracyjną należy wyrok z uzasadnieniem doręczać tylko prokuratorowi, jako jedynie uprawnionemu do złożenia wywodu kasacji.

W związku z tego rodzaju trybem doręczania wyroków, wytwarza się niekiedy taka sytuacja, że prokurator, nie znając powodów, które skłoniły przedstawiciela władzy administracyjnej do zapowiedzenia kasacji, a nie widząc

ze swej strony podstaw kasacyjnych, nie ma możności wnieść wywodu kasacji, na skomunikowanie się bowiem z właściwą władzą administracyjną brak jest najczęściej czasu, wobec krótkiego terminu ustawowego.

Ze względu na powyższe Ministerstwo Spraw Wewnętrznych poleca, aby odnośne władze administracyjne niezwłocznie po zapowiedzeniu przez siebie kasacji, zawiadamiały bezpośrednio właściwego prokuratora, o podstawach, które skłoniły do jej zapowiedzenia.

Niniejsze zarządzenie uzupełnia instrukcję do prawa o wykroczeniach oraz do postępowania karnego administracyjnego (Dz. Urz. M. S. Wewn. Nr. 17, poz. 255 z 1933 r. str. 508 „Kasacja").

(—) M. Dolanowski
PODSEKRETARZ STANU

A.

III. Pisma Okólne Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

76.

PISMO OKÓLNE

z dnia 21 marca 1934 r.

w sprawie układu preliminarza budżetowego na okres 1934/35 r. w zakresie wydatków osobowych.

(Nr. Pers. 131/104).

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu na m. st. Warszawę.

Pismami okólnemi z 10 i 11 sierpnia 1933 r. Nr. Nr. GB. 1/3/2 i Pers. 131/95 Ministerstwo Spraw Wewnętrznych podało do wiadomości zmiany w układzie preliminarza budżetowego w zakresie wydatków osobowych. Preliminarz w nowym układzie wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1934 r.

Układ ten uległ jednak dalszej zmianie wskutek zmiany systemu uposażeniowego funkcjonarjuszów państwowych, dokonanej rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 663) i rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 19 grudnia 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 102, poz. 781).

Wprowadzono mianowicie nowy dział 1a („Przelew z tytułu państwowego podatku dochodowego i opłaty emerytalnej oraz wpłata na rzecz Funduszu Pracy"), a w dziale tym trzy nowe paragrafy:

1. Przelew z tytułu państwowego podatku dochodowego,

2. Przelew z tytułu opłaty emerytalnej i

3. Wpłata na rzecz Funduszu Pracy.

Poza tem przeniesiono we wszystkich działach z paragrafu 2 („Różne wydatki osobowe") na paragraf 1 („Płace") takie wydatki, jak: dodatki funkcyjne, lokalne i służbowe; wynagrodzenie za prace w niedziele i święta; wynagrodzenie dodatkowe funkcjonarjuszów za spełnianie czynności dodatkowych, niezwiązanych ze stanowiskiem (art. 6 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z 28.X.1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 86 poz. 663).

Wobec tego przy wydatkowaniu kredytów osobowych w dziale Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, preliminowanych dla województw, należy w okresie budżetowym 1934/35 trzymać się następujących zasad:

A. Co do działu 2 preliminarza.

1. Z kredytów działu 2 będą opłacane, jak dotąd, wydatki osobowe na służbę administracyjną i techniczno-administracyjną.

2. Z paragrafu 1 opłacane będzie: uposażenie zasadnicze personelu, dodatki lokalne, funkcyjne i służbowe, zasiłki wyrównawcze, wynagrodzenie pracowników kontraktowych tak wyrażone w grupach uposażenia, jak i ryczałtowe, wynagrodzenie dietarjuszów, wynagrodzenie niższych funkcjonarjuszów za dyżury świąteczne oraz wynagrodzenie urzędników za prace przy dziennikach Wojewódzkich.

3. Etat osobowy zarówno w pozycji „urzędników", jak i w pozycji „funkcjonarjuszów niższych i służby" będzie wyodrębniał „stanowiska etatowe" (stałe i prowizoryczne) oraz „stanowiska kontraktowe", przyczem mianowanie na stanowiska etatowe może być dokonywane tylko w granicach etatu tych stanowisk.

4. Preliminowane w bieżącym okresie w paragrafach 4 i 5 wydatki na wynagrodzenie woźniców i stróżów preliminowane są na okres 1934/35 r. w paragrafie 1 i objęte etatem stanowisk kontraktowych.

5. Personel, przejęty z Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych, został objęty etatem osobowym działu 2. Etat osobowy będzie niebawem ustalony dla poszczególnych województw i zakomunikowany P. P. Wojewodom i P. Komisarzowi Rządu na m. st. Warszawę.

B. Co do działu 3 preliminarza.

1. Charakter wydatków osobowych tego działu pozostaje w przyszłym okresie ten sam, co i w okresie 1933/34 r.

2. W paragrafie 1 działu 3 zostały zgrupowane wydatki osobowe na zarząd gmachów państwowych, t. j. na wynagrodzenie administratorów, dozorców, palaczy korytarzowych i t. p. w gmachach państwowych nieprzekazanych oraz w budynkach mieszkalnych.

W paragrafie tym należy odróżnić trzy pozycje: a) etat osobowy pracowników umysłowych („urzędnicy"), b) etat osobowy służby i pracowników fizycznych („funkcjonarjusze niżsi") i c) wynagrodzenie dodatkowe urzędników za administrację nieruchomości państwowych, ewent. za inne dodatkowe czynności w zakresie objętym działem 3 preliminarza.

3. Wszystkie stanowiska, wykazane w etacie osobnym paragrafu 1-go tego działu — pocycje a) i b) — mają charakter kontraktowych (wzgl. dietarjuszów).

4. Wszelkie wydatki na konserwację i remont gmachów państwowych, bez względu na ich ewent. charakter osobowy, preliminowane są w paragrafie 10 działu 3-go.

5. Ustalenie etatu osobowego dla poszczególnych województw i podział kredytów tego działu zostaną dokonane osobnym zarządzeniem.

(—) *Pasella*
DYREKTOR BIURA PERSONALNEGO

77.

PISMO OKÓLNE

z dnia 23 marca 1934 r.

o wykonaniu rozporządzenia Rady Ministrów z dn. 6 marca 1934 r. o zasiłku wyrównawczym dla prowizorycznych funkcjonarjuszów państwowych

(Nr. Pers. 706-42).

Do

P. P. Komendanta Głównego Policji Państwowej, Dyrektora Głównego Urzędu Statystycznego, Dowódcy Korpusu Ochrony Pogranicza, Wojewodów, Komisarza Rządu na m. st. Warszawę, Prezesów Wojewódzkich Sądów Administracyjnych w Poznaniu i Toruniu, Naczelnika Urzędu Spraw Mniejszości w Katowicach.

Przy obliczaniu płacy netto prowizorycznych funkcjonarjuszów państwowych w myśl § 63 ust. (4) rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 grudnia 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 102 poz. 781) nie brano pod uwagę potrąceń na ubezpieczenie emerytalne, wskutek czego zasiłki wyrównawcze wypadły dla tych funkcjonarjuszów wyższe, niż dla funkcjonarjuszów stałych. Wobec przyznania rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 20 stycznia 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 8, poz. 64) funkcjonarjuszom prowizorycznym praw emerytalnych nierównomierność w wysokości zasiłku wyrównawczego wymagała usunięcia, co też dokonane zostało rozporządzeniem Rady Ministrów z dn. 6 marca 1934 r. o zasiłku wyrównawczym dla prowizorycznych funkcjonarjuszów państwowych (Dz. U. R. P. Nr. 22, poz. 165).

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1934 r. Należy przeto przed tym terminem dokonać przerachowania zasiłków wyrównawczych, przyznanych funkcjonarjuszom prowizorycznym. Wzór przerachowania załącza się. Wzór ten nawiązuje do tabeli wzoru A, według której w myśl pisma okólnego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z 21 grudnia 1933 r. Nr. Pers. 706/8 odbywało się zaszeregowanie do nowych grup uposażenia. Dla przerachowania zasiłków należy do rubryki 6 wykazu, sporządzonego według załączonego wzoru, przenieść kwoty, wykazane w **górnym wierszu rubryki 14 tabeli zaszeregowania wzoru A** i dokonać obliczeń, wskazanych w nagłówkach rubryk 7 — 11 wykazu. Kwota zasiłku winna być w rubryce 12 ustalona ściśle według przepisów zawartych w ustępach (3) i (5) § 63 rozporządzenia Rady Ministrów z 19 grudnia 1933 r.

Upoważniam P. P. do dokonania przerachowania zasiłków dla wszystkich podwładnych Panom funkcjonarjuszów prowizorycznych przy zachowaniu postanowień art. 76 ust. 1 rozporządzenia z dnia 22 marca 1928 r. o postępowaniu administracyjnem.

(—) *Bronisław Pieracki*
MINISTER

Obliczenie zasiłku wyrównawczego dla prowizorycznych funkcjonarjuszów państwowych,

przypadającego od 1.IV.1934 r. w myśl rozp. Rady Min. z 6.III.1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 22, poz. 165).

L. p.	Imię i nazwisko	Tytuł służbowy	Grupa uposażenia: dawna	Grupa uposażenia: nowa	Kwota wykazana *w górnym wierszu rubr. 14 tabeli zaszeregowania*	Potrącona na 1.I.1934 r. składka ubezpieczeniowa	Różnica między kwotami z rubr. 6 i z rubr. 7	93% kwoty z rubr. 8	Uposażenie zasadnicze z dodatkami otrzymane przy zaszeregowaniu	Różnica między rubr. 9 a rubr. 10	Kwota zasiłku wyrównawczego od 1.IV. 1934 r.
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12

78.

PISMO OKÓLNE

z dnia 26 marca 1934 r.

o udzielaniu pomocy oficerom Wojskowego Instytutu Geograficznego przy pomiarowych pracach polowych.

(Nr. Wojsk. M. 5b-14-1).

Do
P. P. Wojewodów i Starostów.

Mimo zarządzenia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych o udzielaniu pomocy oficerom, delegowanym przez Wojskowy Instytut Geograficzny przy przeprowadzaniu prac pomiarowych (okólnik Nr. 56 z dn. 11.IV.1930 r. Zb. Zarz. M. S. Wewn. str. 1188), oficerowie ci spotykają się w czasie prac polowych z dużemi trudnościami przy wynajmowaniu potrzebnych podwód, zajmowaniu kwater i zbieraniu informacyj statystycznych.

Organa, z któremi oficerowie ci stykają się w terenie, t. j. posterunki Policji Państwowej, zarządy gmin i sołtysi, nie orjentując się w sensie obowiązujących w tym względzie zarządzeń, nie doceniają słusznych żądań oficerów, potrzebujących ze strony tych organów pomocy w zakresie, określonym w powołanym wyżej okólniku.

Ponieważ postępowanie takie wymienionych organów powoduje opóźnienie w pracach pomiarowych, wzrost kosztów ich wykonania i naraża niepotrzebnie oficera na przykre zajścia przeto Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, przypominając powołane wyżej zarządzenie prosi, aby z zarządzeniem tem były zaznajomione wszystkie władze i organa, z któremi oficerowie Wojskowego Instytutu Geograficznego mogą się zetknąć w celu uniknięcia w przyszłości wypadków, dających powody na narzekania.

(—) *Wyszyński mjr.*
DYREKTOR BIURA WOJSKOWEGO

Otrzymuje:
Pan Komendant Główny
Policji Państwowej.

79.

PISMO OKÓLNE

z dnia 26 marca 1934 r.

o poszukiwaniu osób, uchylających się od poboru

(Wojsk. A-6-2-2)

Do
P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu na m. st. Warszawę i Starostów.

Ministerstwo Spraw Wojskowych komunikuje, że podczas kontroli powiatowych komend uzupełnień, w niektórych z nich stwierdza się brak adnotacji w głównych księgach ewidencyjnych o wynikach poszukiwań osób, uchylających się od powszechnego obowiązku wojskowego nawet w rocznikach młodszych.

Brak adnotacyj tych między innemi spowodowany jest tem, że akcja poszukiwań, aczkolwiek od czasu przeprowadzania ich na podstawie przepisów okólnika Nr. 82 z dn. 30.V 1930 r. poczyniła niewątpliwie duże postępy, jednakowoż nie jest jeszcze wszędzie przez władze administracji ogólnej przeprowadzana tak, jak tego wymaga interes wojska.

W szczególności powiatowe władze administracji ogólnej nie zawsze przestrzegają przepisu o terminowem przeprowadzaniu tej akcji i rychłem zawiadamianiu P.K.U. o wynikach poszukiwań.

W związku z powyższem Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, powołując się na wspomniany okólnik Nr. 82 (Zb. Zarz. M. S. Wewn. str. 1099) prosi o energiczne i terminowe przeprowadzanie akcji poszukiwania osób, uchylających się od poboru i o zawiadamianie każdorazowo o wynikach tej akcji P.K.U.

(—) *Wyszyński mjr.*
DYREKTOR BIURA WOJSKOWEGO

Otrzymuje:
Min. Spr. Wojsk. — Departament
Uzupełnień — do wiadomości.

80.

PISMO OKÓLNE

z dnia 26 marca 1934 r.

o wykonaniu statutowych postanowień Państwowego Zakładu Emerytalnego.

(Nr. Pers. 901-41)

Do

P. P. Komendanta Głównego Policji Państwowej, Dyrektora Głównego Urzędu Statystycznego, Dowódcy Korpusu Ochrony Pogranicza, Wojewodów, Komisarza Rządu na m. st. Warszawę, Prezesów Wojewódzkich Sądów Administracyjnych w Poznaniu i Toruniu, Naczelnika Urzędu Spraw Mniejszości w Katowicach.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych podaje do wiadomości i wykonania poniżej umieszczone pismo Ministerstwa Skarbu, powołując się na swoje pismo okólne z dnia 29 stycznia 1934 r. Nr. GB. 15 (Dz. Urz. M. S. Wewn. Nr. 2, poz. 23).

(—) *Pasella*
DYREKTOR BIURA PERSONALNEGO

Załącznik do pisma ok. Pers. 901/41.

MINISTERSTWO SKARBU
L. D. I. 19167/Em/34

Warszawa, dn. 15 marca 1934 r.

Wykonanie statutowych postanowień Państwowego Zakładu Emerytalnego.

Do
Kancelarji Cywilnej Prezydenta Rzeczypospolitej, Biura Sejmu i Biura Senatu, Najwyższej Izby Kontroli, Prezydjum Rady Ministrów i wszystkich Ministerstw w/m.

Powołując się na swój okólnik z dnia 27 stycznia 1934 r. L. D. I. 4587/Em/34, Ministerstwo Skarbu stwierdza, że pomimo upływu wyraźnie oznaczonych w okólniku terminów, jeszcze nie wszystkie władze przesłały Ministerstwu Skarbu dla Państwowego Zakładu Emerytalnego listy płacy funkcjonarjuszów prowizorycznych za marzec, a nawet za luty 1934 r. Ponieważ brak tych list płacy utrudnia w znacznym stopniu zorganizowanie Zakładu oraz należyte jego funkcjonowanie, Ministerstwo Skarbu uprasza o ponowne wydanie niezwłocznie podległym urzędom, władzom, instytucjom i zakładom, zatrudniającym prowizorycznych funkcjonarjuszów państwowych polecenia, by bezzwłocznie przesłały Państwowemu Zakładowi Emerytalnemu odpisy list płacy funkcjonarjuszów prowizorycznych za miesiące luty i marzec 1934 r., o ile tego jeszcze nie uczyniły.

W uzupełnieniu zaś powołanego na wstępie okólnika z dnia 27.I 1934 r., Ministerstwo Skarbu komunikuje, że z dniem 31.III. 1934 r. ustaje obowiązek przesyłania Zakładowi list płacy, natomiast od 1.IV 1934 r. te władze, które przesłały lub winny były przesłać Zakładowi odpisy list płacy funkcjonarjuszów prowizorycznych za luty i marzec, powinny przesyłać Zakładowi zamiast list płacy ilościowe zestawienia wszystkich funkcjonarjuszów prowizorycznych oraz tych zawodowych wojskowych i funkcjonarjuszów stałych, którzy zostali mianowani po dniu 31.I 1934 r. według następującego wzoru:

Władza miejscowość miesiąc rok

A. Funkcjonarjusze stali i zawodowi wojskowi mianowani po dniu 31.I.1934 r.		B. Funkcjonarjusze prowizoryczni	
Grupa uposażenia	Ilość	Grupa uposażenia	Ilość
I		I	
II		II	
III		III	
IV		IV	
V		V	
VI		VI	
VII		VII	
VIII		VIII	
IX		IX	
X		X	
XI		XI	
XII		XII	

Niezależnie od ilościowego zestawienia, które powinno być nadsyłane Zakładowi do 10 dnia każdego miesiąca w przypadku: 1) zwolnienia ze służby, 2) śmierci, 3) przeniesienia na inne miejsce służbowe (ubytek i przybytek), 4) awansu, 5) degradacji i t. p. z pośród objętych wykazem uczestników Zakładu, to jest z pośród wszystkich prowizorycznych funkcjonarjuszów państwowych oraz tych funcjonarjuszów stałych i zawodowych wojskowych, którzy zostali mianowani po 31 stycznia 1934 r., powinny władze wskazane w ustępie poprzednim przesyłać Zakładowi w myśl § 41 Statutu najpóźniej w ciągu pierwszych 10 dni następnego miesiąca odpowiednie indywidualne zawiadomienia o zaszłych zmianach, zaś po uskutecznieniu zgłoszeń, które nastąpią zgodnie z zapowiedzią w punkcie następnym również zmiany rodzinne. W przypadku, jeżeli w stanie osobowym uczestników Zakładu, pełniących służbę przy danej władzy w poszczególnych miesiącach nie zajdzie żadna zmiana, należy nadesłać w miejsce zestawienia krótkie zawiadomienie o niezmienionym stanie osobowym.

Najdalej w ciągu kwietnia 1934 r. wszystkie władze, które zgłosiły uczestników Zakładu, otrzymają bezpośrednio odpowiednią ilość indywidualnych kart zgłoszenia do uczestnictwa w Państwowym Zakładzie Emerytalnym. Dla orjentacji przytacza się przepis § 39 Statutu Zakładu, uchwalonego w dniu 7 marca b. r. przez Radę Ministrów, a dotyczącego wspomnianych zgłoszeń.

§ 39.

„(1) W ciągu dwu tygodni po zamianowaniu funkcjonarjusza państwowego lub zawodowego wojskowego, władza prowadząca jego akta osobowe, powinna zgłosić go do Zakładu, przesyłając Zakładowi również akta osobowe celem wydania przez Zakład orzeczenia, ustalającego jakie okresy, poprzedzające uczestnictwo w Zakładzie, mogą być danemu funkcjonarjuszowi państwowemu lub zawodowemu wojskowemu zaliczone do wysługi emerytalnej, w jakim stosunku i na jakich warunkach. Zgłoszenie powinno zawierać imię i nazwisko zgłaszanego, datę i miejsce jego urodzenia, datę nominacji, grupę uposażenia, charakter służbowy, tudzież wzmiankę o tem, czy zgłaszany posiada jakiekolwiek okresy, poprzedzające nominację, a zaliczalne do emerytury. Jeżeli funkcjonarjusz państwowy lub zawodowy wojskowy posiada współmałżonka, dzieci lub pasierbów: zgłoszenie powinno nadto obejmować datę ślubu oraz imiona i daty urodzenia tych członków rodziny.

(2) W ciągu dwu tygodni od daty zamianowania funkcjonarjusz państwowy lub zawodowy wojskowy obowiązany jest przesłać Zakładowi za pośrednictwem swej władzy służbowej deklarację, zawierającą dokładne wyszczególnienie okresów, poprzedzających uczestnictwo w Zakładzie, których zaliczenia do emerytury żąda. Orzeczenie Zakładu zostaje wydane z uwzględnieniem postanowień § 47 ust. 3 i jest zaskarżalne w trybie § 43 ust. 2.

(3) Rozwiązując stosunek służbowy funkcjonarjusza państwowego lub zawodowego wojskowego, podlegającego postanowieniom Statutu niniejszego, właściwa władza powinna przekazywać akta osobowe Zakładowi celem wydania orzeczenia, czy uczestnikowi Zakładu służą uprawnienia emerytalne i jakie mianowicie, jako też celem ewentualnego wymierzenia przez Zakład świadczeń emerytalnych.

(4) Analogiczne postępowanie stosuje się w przypadku śmierci uczestnika Zakładu, o ile pozostały po nim osoby, uprawnione do otrzymywania świadczeń emerytalnych.

(5) Postępowanie, przewidziane w ustępie 3 i 4, powinno być wszczęte również na wniosek osoby, ubiegającej się o świadczenie, jeżeli nie zostało z jakichkolwiek przyczyn wszczęte z urzędu".

Wyjaśnia się, że deklaracja, o której wyżej mowa, będzie musiała być podpisana przez każdego uczestnika oraz przez jego władzę przełożoną, stwierdzającą jego przydział służbowy.

Celem uniknięcia zbędnego zatrzymywania w Zakładzie akt osobowych uczestników Zakładu w pierwszym okresie organizacyjnym przy pierwszem ogólnem zgłoszeniu w szczególności prowizorycznych funkcjonarjuszów państwowych, wyjątkowo nie należy przesyłać Zakładowi tych akt mimo, iż jest to przewidziane w § 39 Statutu, akta powinny jednak być przesłane Zakładowi na jego specjalne pisemne żądanie. Natomiast w każdym przypadku nowego mianowania funkcjonarjusza stałego lub prowizorycznego, albo też zawodowego wojskowego, należy wraz z deklaracją przesyłać Zakładowi również akta osobowe zgłoszonego uczestnika Zakładu.

(—) *L. Kozłowski*
PODSEKRETARZ STANU

B.

I. Przedruki z Dziennika Ustaw R. P.

z 17 marca Nr. 22 Rok 1934

Poz. 165. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 6 marca 1934 r. o zasiłku wyrównawczym dla prowizorycznych funkcjonarjuszów państwowych.

Na podstawie art. 7 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu funkcjonarjuszów państwowych (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 663) zarządza się co następuje:

§ 1. Przez płacę netto, o której mowa w § 63 ust. (4) rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 grudnia 1933 r. o zasadach zaszeregowania funkcjonarjuszów państwowych do grup uposażenia i automatycznego przechodzenia nauczycieli do wyższych grup uposażenia, o dodatkach lokalnych, funkcyjnych i służbowych oraz o umundurowaniu niższych funkcjonarjuszów państwowych (Dz. U. R. P. Nr. 102, poz. 781), rozumie się w odniesieniu do prowizorycznych funkcjonarjuszów państwowych, objętych rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 20 stycznia 1934 r. o zaopatrzeniu emerytalnem prowizorycznych funkcjonarjuszów państwowych (Dz. U. R. P. Nr. 8, poz. 64) — uposażenie, jakie przysługiwało tym funkcjonarjuszom w dniu 1 stycznia 1934 r. wraz z dodatkiem regulacyjnym, ekonomicznym, mieszkaniowym, kresowym, wyrównawczym, funkcyjnym, służbowym i innym stałym dodatkiem miesięcznym, po potrąceniu podatku dochodowego, składki ubezpieczeniowej, uiszczanej przez funkcjonarjusza i opłaty na Fundusz Pracy.

§ 2. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Prezesowi Rady Ministrów, Ministrowi Skarbu oraz właściwym ministrom.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1934 r.

Poz. 166. Rozporządzenie Ministra Opieki Społecznej z dnia 15 marca 1934 r. w sprawie regulaminu Zarządu Głównego i zarządów obwodowych Funduszu Bezrobocia *).

Na podstawie art. 26 ust. 1 ustawy z dnia 18 lipca 1924 r. o zabezpieczeniu na wypadek bezrobocia (Dz. U. R. P. z 1932 r. Nr. 58, poz. 555), zmienionej przez rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 roku (Dz. U. R. P. Nr. 85, poz. 649) oraz art. 4 ust. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o zniesieniu państwowych urzędów pośrednictwa pracy i opieki nad wychodźcami (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 621) zarządzam co następuje:

I. Zarząd Główny.

§ 1. (1) Zarząd Główny sprawuje ogólne kierownictwo działalności Funduszu Bezrobocia.

(2) Siedzibą Zarządu Głównego jest m. st. Warszawa.

(3) Czynności Zarządu Głównego polegają na uchwalaniu postanowień i składaniu wniosków Ministrowi Opieki Społecznej w zakresie przewidzianym w ustawie o zabezpieczeniu na wypadek bezrobocia i w przepisach o pośrednictwie pracy i poradnictwie zawodowem.

(4) W szczególności do właściwości Zarządu Głównego należy:

1) ogólne kierownictwo akcją pośrednictwa pracy i poradnictwa zawodowego na obszarze Państwa w myśl przepisów o pośrednictwie pracy i poradnictwie zawodowem oraz wydanych na ich podstawie zarządzeń i instrukcyj ministerjalnych, w szczególności — uchwalanie postanowień w sprawach organizowania biur pośrednictwa pracy oraz w sprawach powierzania instytucjom zastępczym czynności, związanych z pośrednictwem pracy; postanowienia te wymagają zatwierdzenia Ministra Opieki Społecznej;

2) składanie wniosków Ministrowi Opieki Społecznej, przewidzianych art. art. 3, 9, 14, 19 i 33 ustawy o zabezpieczeniu na wypadek bezrobocia;

3) ustalanie trybu wewnętrznego działania Zarządu Głównego;

4) ustalanie szczegółowej organizacji Funduszu Bezrobocia i zasad biurowości, oraz wydawanie przepisów rachunkowych, kasowych i budżetowych zgodnie z rozporządzeniem, przewidzianem w art. 10 ustawy o zabezpieczeniu na wypadek bezrobocia i z rozporządzeniem niniejszem;

5) uchwalanie przepisów służbowych, dyscyplinarnych i uposażeniowych; przepisy te wymagają zatwierdzenia Ministra Opieki Społecznej;

6) zarządzanie majątkiem Funduszu Bezrobocia;

7) uchwalanie preliminarzy budżetowych Funduszu Bezrobocia, przedstawianych przez Dyrekcję;

8) zatwierdzanie bilansu rocznego oraz sprawozdań z działalności Funduszu Bezrobocia;

9) rozpatrywanie wniosków zarządów obwodowych oraz rozstrzyganie sprzeciwów przewodniczących zarządów obwodowych, przewidzianych w § 30;

*) W wyjątkach.

10) powoływanie członków zarządów obwodowych i członków obwodowych komisyj odwoławczych;

11) wyłanianie z pośród swych członków komisyj celem wykonywania poszczególnych czynności Zarządu Głównego, w szczególności zaś komisji wniosków kasacyjnych i komisji orzeczniczej;

12) rozpatrywanie i zatwierdzanie sprawozdań i wniosków Dyrekcji Funduszu Bezrobocia.

§ 2. (1) W skład Zarządu Głównego wchodzą:

1) przewodniczący i jego zastępca, mianowani przez Ministra Opieki Społecznej;

2) dwaj urzędnicy Ministerstwa Opieki Społecznej, wyznaczeni przez Ministra Opieki Społecznej;

3) przedstawiciel Ministra Skarbu;

4) sześciu przedstawicieli robotników;

5) czterech przedstawicieli pracodawców;

6) czterech przedstawicieli samorządów.

(2) Przedstawicieli wymienionych w pkt. 4, 5 i 6 ustępu 1 powołuje na okres 3 lat Minister Opieki Społecznej. W tym celu Minister Opieki Społecznej wzywa na 2 miesiące przed wygaśnięciem mandatów członków Zarządu Głównego, największe w Państwie zrzeszenia pracowniczych związków zawodowych, centralne organizacje pracodawców oraz centralne organizacje związków samorządowych do przedstawienia określonej liczby kandydatów do Zarządu Głównego Funduszu Bezrobocia.

(3) Na miesiąc przed wygaśnięciem mandatów członków Zarządu Głównego Minister Opieki Społecznej powołuje nowych członków Zarządu Głównego z pośród przedstawionych kandydatów.

§ 11. (1) Komisja wniosków kasacyjnych uchwala wnioski w sprawach kasowania orzeczeń obwodowych komisyj odwoławczych.

(2) Komisja składa się z sześciu członków Zarządu Głównego Funduszu Bezrobocia; w tej liczbie powinien się znajdować jeden przedstawiciel samorządu, jeden — pracowników i jeden — pracodawców.

(3) Członkowie komisji wybierają z pośród siebie przewodniczącego i wiceprzewodniczącego.

(4) Tryb urzędowania komisji ustala Zarząd Główny Funduszu Bezrobocia.

§ 12. (1) Komisja orzecznicza rozpatruje:

1) odwołania od decyzji zarządów obwodowych o objęciu obowiązkiem zabezpieczenia na wypadek bezrobocia lub wyłączeniu z pod tego obowiązku zakładów pracy lub poszczególnych robotników — oraz

2) odwołania od decyzji zarządów obwodowych w zakresie pośrednictwa pracy.

(2) Komisja orzecznicza składa się z sześciu członków Zarządu Głównego Funduszu Bezrobocia; w tej liczbie powinien się znajdować jeden przedstawiciel samorządu, jeden — pracowników i jeden — pracodawców.

(3) Członkowie komisji wybierają z pośród siebie przewodniczącego i wiceprzewodniczącego.

(4) Tryb urzędowania komisji orzeczniczej ustala Zarząd Główny Funduszu Bezrobocia.

§ 13. (1) Dyrekcja jest centralnym organem wykonawczym Funduszu Bezrobocia, powołanym z ramienia Zarządu Głównego do spraw pośrednictwa pracy i poradnictwa zawodowego oraz zabezpieczenia na wypadek bezrobocia. Dyrekcja działa samodzielnie w granicach rozporządzenia niniejszego oraz udzielonych jej przez Zarząd Główny i przewodniczącego Zarządu Głównego pełnomocnictw.

(2) Na czele Dyrekcji Funduszu Bezrobocia stoi Dyrektor, odpowiedzialny za funkcjonowanie Dyrekcji przed Zarządem Głównym. Zastępuje Dyrektora Wicedyrektor, którym jest jeden z naczelników wydziałów.

(3) Dyrekcja Funduszu Bezrobocia dzieli się na Sekretarjat Generalny i wydziały: pośrednictwa pracy, prawny, inspekcyjny i finansowo-gospodarczy.

(4) Dyrektorowi Funduszu Bezrobocia podlegają służbowo wszyscy urzędnicy i niżsi funkcjonarjusze Funduszu Bezrobocia.

§ 18. Wydział pośrednictwa pracy załatwia sprawy organizacyjne, dotyczące pośrednictwa pracy i poradnictwa zawodowego, prowadzi ogólno-państwowy clearing pracy, załatwia zlecone Funduszowi Bezrobocia przez Ministra Opieki Społecznej sprawy migracyjne, sprawy organizowania dla bezrobotnych zatrudnienia i pomocy doraźnej, oraz sprawy statystyki popytu i podaży pracy.

§ 19. Wydział prawny załatwia odwołania od decyzji zarządów obwodowych Funduszu Bezrobocia, przygotowuje sprawy kasowania orzeczeń obwodowych komisyj odwoławczych dla komisji wniosków kasacyjnych i opinjuje we wszystkich sprawach prawnych, wynikających z działalności Funduszu Bezrobocia.

§ 20. Wydział inspekcyjny obejmuje inspekcję Funduszu Bezrobocia w zakresie pośrednictwa pracy i poradnictwa zawodowego, jak również zabezpieczenia na wypadek bezrobocia, sprawy organizacyjne, dotyczące zabezpieczenia na wypadek bezrobocia, oraz opinjuje w sprawach personalnych, organizacyjnych i administracyjno-gospodarczych.

§ 21. Wydział finansowo-gospodarczy załatwia sprawy budżetowe, prowadzi rachunkowość i kasowość Funduszu Bezrobocia, oraz sprawy związane z działalnością finansową Funduszu Bezrobocia, jako też sprawy administracyjno-gospodarcze Funduszu Bezrobocia.

§ 22. Sekretarjat Generalny załatwia czynności sekretarjatów Zarządu Głównego i Dyrekcji Funduszu Bezrobocia, sprawy prasowe, osobowe i przeszkolenia personelu Funduszu Bezrobocia oraz statystykę, z wyłączeniem statystyki pobytu i podaży pracy, jako też prowadzi centralne archiwum Funduszu Bezrobocia.

III. Zarządy obwodowe Funduszu Bezrobocia.

§ 23. Zarząd obwodowy, jako miejscowy organ Funduszu Bezrobocia, kieruje akcją zabezpieczeniową na wypadek bezrobocia, oraz akcją pośrednictwa pracy i poradnictwa zawodowego na obszarze obwodu.

§ 24. (1) Czynności zarządu obwodowego polegają na uchwalaniu postanowień i składaniu wniosków do organów centralnych Funduszu Bezrobocia w zakresie ustalonym ustawą o zabezpieczeniu na wypadek bezrobocia i przepisami o pośrednictwie pracy i poradnictwie zawodowem. Wykonywanie powziętych uchwał zarząd obwodowy powierza przewodniczącemu.

(2) W szczególności do zarządu obwodowego należy:

1) ogólne kierownictwo i nadzór działalności obwodowego biura, biur pośrednictwa pracy, ewentualnie związków samorządowych i instytucyj prawa publicznego w granicach obwodu, w myśl ustawy o zabezpieczeniu na wypadek bezrobocia, przepisów o pośrednictwie pracy i poradnictwie zawodowem, rozporządzeń i instrukcyj ministerjalnych oraz instrukcyj i zarządzeń organów centralnych Funduszu Bezrobocia;

2) inicjowanie środków, mających na celu regulowanie wszelkiego rodzaju pośrednictwa pracy na obszarze obwodu, oraz ustalanie metod współdziałania pomiędzy biurami pośrednictwa pracy, a zawodowemi organizacjami pracowników i pracodawców;

3) przedstawianie Zarządowi Głów projektów preliminarza budżetowego zarządu obwodowego;

4) czuwanie nad ogólnym stanem finansowym akcji zabezpieczeniowej na obszarze obwodu;

5) przedstawianie wniosków do centralnych organów Funduszu Bezrobocia w sprawie stosowania ustawy o zabezpieczeniu na wypadek bezrobocia, oraz przepisów o pośrednictwie pracy i poradnictwie zawodowem;

6) popularyzowanie działalności biur pośrednictwa pracy;

7) zatwierdzanie sprawozdań obwodowego biura;

8) opinjowanie odwołań bezrobotnych do obwodowych komisyj odwoławczych;

9) powierzanie za zgodą Zarządu Głównego niektórych czynności w zakresie zabezpieczenia na wypadek bezrobocia i w zakresie pośrednictwa pracy — związkom samorządowym lub instytucjom prawno-publicznym, jako też odwoływanie w tym samym trybie udzielonych uprawnień.

§ 25. (1) W skład zarządu obwodowego wchodzą:

1) przewodniczący, mianowany przez Ministra Opieki Społecznej z pośród urzędników, pozostających na etacie Ministerstwa Opieki Społecznej;

2) trzech przedstawicieli robotników;

3) dwóch przedstawicieli pracodawców;

4) dwóch przedstawicieli samorządu.

(2) Przedstawicieli, wymienionych w pkt. 2, 3 i 4 ustępu 1, powołuje na okres trzechletni Zarząd Główny na wniosek przewodniczącego zarządu obwodowego. W tym celu, na dwa miesiące przed wygaśnięciem mandatów członków zarządu obwodowego, zwraca się przewodniczący tego zarządu do największych w Państwie zrzeszeń pracowniczych w rozumieniu art. 17 ust. 3 ustawy z dnia 18 lipca 1924 r. o zabezpieczeniu na wypadek bezrobocia i do najliczniejszych w obwodzie zawodowych związków robotników, zatrudnionych w zakładach pracy, podlegających zabezpieczeniu na wypadek bezrobocia, o przedstawienie określonej liczby kandydatów na członków zarządu obwodowego. Również w tym celu i w tym samym czasie zwraca się przewodniczący do większych organizacyj pracodawców a w braku tych organizacyj — do właścicieli lub odpowiedzialnych zarządców największych w obwodzie zakładów pracy, podlegających obowiązkowi zabezpieczenia na wypadek bezrobocia, oraz do zainteresowanych związków samorządowych, stosownie do instrukcyj Zarządu Głównego Funduszu Bezrobocia.

IV. Obwodowe biuro Frunduszu Bezrobocia.

§ 35. (1) Organem wykonawczym zarządu obwodowego w zakresie zabezpieczenia na wypadek bezrobocia jest obwodowe biuro.

(2) Obwodowe biuro może posiadać oddziały, których okrąg i siedzibę ustala Zarząd Główny.

(3) W szczególności do obwodowego biura należy:

1) opracowywanie projektów preliminarza budżetowego zarządu obwodowego;

2) prowadzenie rachunkowości i kasowości oraz technicznej kontroli całokształtu operacyj finansowych, na obszarze całego obwodu, zgodnie z odnośnemi instrukcjami;

3) przyznawanie i wymierzanie, w imieniu zarządu obwodowego, zasiłków dla bezrobotnych;

4) ściąganie wkładek oraz wypłacanie zasiłków;

5) przekazywanie urzędom skarbowym ściągania należnych Funduszowi Bezrobocia zaległości płatniczych;

6) wykonywanie czynności sekretarjatu zarządu obwodowego;

7) prowadzenie statystyki zabezpieczenia na wypadek bezrobocia w zakresie ustalonym przez centralne organy Funduszu Bezrobocia;

8) załatwianie wszelkich czynności, zleconych przez centralne organy Funduszu Bezrobocia, z wyłączeniem czynności pośrednictwa pracy.

§ 36. Na czele obwodowego biura stoi kierownik biura, działający w ramach upoważnienia, udzielonego przez przewodniczącego zarządu obwodowego.

V. Biuro pośrednictwa pracy Funduszu Bezrobocia.

§ 37. Organem wykonawczym Zarządu Obwodowego Funduszu Bezrobocia w zakresie prowadzenia akcji pośrednictwa pracy i poradnictwa zawodowego jest biuro pośrednictwa pracy.

§ 38. Organizację biur pośrednictwa pracy Funduszu Bezrobocia określa osobne rozporządzenie Ministra Opieki Społecznej.

VI. Przepisy końcowe.

§ 39. (1) Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

(2) Równocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 2 września 1924 r. w sprawie regulaminu Zarządu Głównego i zarządów obwodowych Funduszu Bezrobocia (Dz. U. R. P. Nr. 79, poz. 774) w brzmieniu ustalonem rozporządzeniem z dnia 21 maja 1926 r. (Dz. U. R. P. Nr. 53, poz. 314).

Poz. 167. Rozporządzenie Ministra Opieki Społecznej z dnia 15 marca 1934 r. w porozumieniu z Ministrami: Spraw Wewnętrznych, Sprawiedliwości, Skarbu, Spraw Wojskowych i Komunikacji w sprawie przekazania czynności zniesionych państwowych urzędów pośrednictwa pracy i opieki nad wychodźcami Funduszowi Bezrobocia.

Na podstawie art. 2 ust. 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o zniesieniu państwowych urzędów pośrednictwa pracy i opieki nad wychodźcami (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 621) zarządza się co następuje:

§ 1. Funduszowi Bezrobocia przekazuje się czynności, należące dotychczas do kompetencji państwowych urzędów pośrednictwa pracy i opieki nad wychodźcami, a wynikające z przepisów następujących ustaw i rozporządzeń:

1) art. 23 ustawy z dnia 11 kwietnia 1924 roku o ochronie lokatorów (Dz. U. R. P. Nr. 39, poz. 406), zmienionego ustawą z dnia 27 marca 1926 r. (Dz. U. R. P. Nr. 30, poz. 185), ustawą z dnia 28 listopada 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 100, poz. 894) oraz ustawa z dnia 7 listopada 1931 r. (Dz. U. R. P. Nr. 105, poz. 808);

2) § 2 ust. 5 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 29 grudnia 1926 r., wydanego w porozumieniu z Ministrami: Spraw Wewnętrznych i Spraw Wojskowych w celu wykonania ustawy z dnia 2 sierpnia 1926 r. o podatku od lokali (Dz. U. R. P. z 1927 r. Nr. 12, poz. 95);

3) § 3 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 24 sierpnia 1931 r. o podatku wojskowym (Dz. U. R. P. Nr. 89, poz. 697);

4) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 listopada 1927 r. o ubezpieczeniu pracowników umysłowych (Dz. U. R. P. Nr. 106, poz. 911), w brzmieniu rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 6 marca 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 26, poz. 231), ustawy z dnia 22 marca 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 27, poz. 229), rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 17 czerwca 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 45, poz. 349) oraz rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 27 grudnia 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 102, poz. 794);

5) rozporządzenia Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 13 czerwca 1930 r. o rejestracji, kontroli i udzielaniu świadczeń z powodu braku pracy pozostającym bez pracy pracownikom umysłowym (Dz. U. R. P. Nr. 54, poz. 459);

6) art. art. 57, 58 i 59 ustawy z dnia 17 marca 1932 r. o zaopatrzeniu inwalidzkiem (Dz. U. R. P. Nr. 26, poz. 238) w brzmieniu rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 669);

7) rozporządzenia Ministra Pracy i Opieki Społecznej i Ministra b. Dzielnicy Pruskiej w porozumieniu z Ministrem Spraw Wojskowych i Ministrem Skarbu z dnia 15 listopada 1921 r. o obowiązku zatrudniania ciężko poszkodowanych inwalidów wojennych (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 699) w brzmieniu rozporządzenia z dnia 19 grudnia 1922 r. (Dz. U. R. P. Nr. 115, poz. 1047) oraz rozporządzenia z dnia 10 lipca 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 63, poz. 620);

8) rozporządzenia Ministra Spraw Wojskowych, Ministra Pracy i Opieki Społecznej, Ministra Skarbu oraz Ministra b. Dzielnicy Pruskiej z dnia 22 listopada 1921 r. o obsadzaniu wolnych miejsc pracy w zakładach samorządowych oraz prywatnych, subwencjonowanych i koncesjonowanych przez Państwo (Dz. U. R. P. Nr. 96, poz. 707) i

9) rozporządzenia Ministra Komunikacji z dnia 28 listopada 1933 r. w sprawach taryfowych (Dz. Taryf i Zarządzeń Kolejowych z 1933 roku Nr. 77, poz. 603) i stanowiącej załącznik do niego taryfy osobowej, bagażowej i ekspresowej Polskich Kolei Państwowych na obszarach Rzeczypospolitej Polskiej i Wolnego Miasta Gdańska.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Poz. 168. Rozporządzenie Ministra Opieki Społecznej z dnia 15 marca 1934 r. o biurach pośrednictwa pracy Funduszu Bezrobocia.

Na podstawie art. 4 ust. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o zniesieniu państwowych urzędów pośrednictwa pracy i opieki nad wychodźcami (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 621) zarządza się co następuje:

I. Przepisy ogólne.

§ 1. (1) Fundusz Bezrobocia wykonywa pośrednictwo pracy przez biura pośrednictwa pracy i instytucje zastępcze, wymienione w art. 5 ust. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 621).

(2) Pośrednictwo pracy robotników portowych w Gdyni wykonywa Fundusz Bezrobocia przez Biuro Pośrednictwa Pracy dla robotników portowych w Gdyni, którego organizację i tryb postępowania określi osobne rozporządzenie.

§ 2. (1) Zarząd Główny Funduszu Bezrobocia ustala liczbę biur pośrednictwa pracy, ich siedzibę i terytorjalny zakres działania.

(2) Dla poszczególnych okręgów terytorjalnych lub dla poszczególnych zawodów Zarząd Główny Funduszu Bezrobocia może tworzyć biura pośrednictwa pracy bądź ich oddziały lub ekspozytury.

(3) Uchwały, powzięte w sprawach, wymienionych w ustępach poprzednich, wymagają zatwierdzenia Ministra Opieki Społecznej. Wykazy utworzonych biur pośrednictwa pracy ogłaszane będą w „Monitorze Polskim".

(4) W dalszych paragrafach rozporządzenia niniejszego biura pośrednictwa pracy, ich oddziały (ekspozytury) będą oznaczane wyrazem: „biuro".

II. Zakres działania.

§ 3. Biura wykonywują czynności w zakresie dekretu z dnia 27 stycznia 1919 r. o organizacji państwowych urzędów pośrednictwa pracy i opieki nad wychodźcami (Dz. P. P. P. Nr. 11, poz. 127), dekretu Komisarjatu Naczelnej Rady Ludowej w Poznaniu z dnia 6 lipca 1919 r. o organizacji biur pośrednictwa pracy (Tyg. Urzęd. Nr. 29, poz. 93), uzupełnionego ustawą z dnia 12 czerwca 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 58, poz. 586), ustawy z dnia 18 lipca 1924 r. o zabezpieczeniu na wypadek bezrobocia (Dz. U. R. P. z 1932 r. Nr. 58, poz. 555) zmienionej rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 85, poz. 649), rozporządzenia Ministra b. dzielnicy pruskiej z dnia 14 października 1921 r. o państwowych urzędach pośrednictwa pracy (Dz. U. R. P. Nr. 93, poz. 687) w brzmieniu rozporządzenia Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 15 lutego 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 27, poz. 162) oraz w zakresie innych ustaw i rozporządzeń, które wymienia osobne rozporządzenie, wydane na podstawie art. 2 ust. 4 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 621).

§ 4. (1) W szczególności do zakresu działania biur należy:

1) prowadzenie rejestracji, ewidencji i kontroli poszukujących pracy dla celów: pośrednictwa pracy oraz zabezpieczenia na wypadek bezrobocia;

2) pośrednictwo pracy dla poszukujących pracy w kraju i zagranicą;

3) prowadzenie clearingu pracy;

4) poradnictwo zawodowe i przeszkolenie zawodowe bezrobotnych;

5) wydawanie poszukującym pracy zaświadczeń wymaganych:

a) do korzystania z ulg taryfowych na kolejach państwowych;
b) do uzyskania ulg podatkowych;
c) do korzystania z moratorjum mieszkaniowego;
d) do uzyskania dalszego leczenia w ubezpieczalniach społecznych po ustaniu stosunku pracy, uzasadniającego obowiązek ubezpieczenia;
e) do uzyskania świadczeń zabezpieczeniowych poza granicami kraju;
f) dla innych celów, dotyczących pomocy bezrobotnym;

6) przyjmowanie zgłoszeń miejsc wolnych i nowoobsadzonych, dokonywanych przez zakłady pracy zgodnie z rozporządzeniem, wydanem na podstawie art. 30 ustawy z dnia 18 lipca 1924 roku o zabezpieczeniu na wypadek bezrobocia (Dz. U. R. P. z 1932 r. Nr. 58, poz. 555);

7) czuwanie nad przestrzeganiem wykonywania przez zakłady pracy obowiązków, wynikających z przepisów ustawy z dnia 17 marca 1932 roku o zaopatrzeniu inwalidzkiem (Dz. U. R. P. Nr. 26, poz. 238), zmienionej rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 669), w zakresie zatrudnienia inwalidów wojennych i wojskowych;

8) zbieranie i zestawianie materjałów statystycznych, dotyczących podaży i popytu pracy;

9) przyjmowanie zgłoszeń o zasiłki z Funduszu bezrobocia oraz zawiadamianie o przyznaniu lub odmowie przyznania zasiłku;

10) załatwianie zameldowań robotników o uchylaniu się pracodawcy od wydawania zaświadczenia o ustaniu ostatniego zatrudnienia;

11) zawiadamianie właściwego obwodowego biura lub właściwej ubezpieczalni społecznej o odmowie przyjęcia przez bezrobotnego proponowanej pracy oraz o okolicznościach, powodujących wstrzymanie, lub utratę świadczeń;

12) kwalifikowanie bezrobotnych na roboty publiczne;

13) udzielanie informacyj o krajowych stosunkach zarobkowych;

14) współdziałanie z powiatową władzą administracji ogólnej w sprawie zwalczania nielegalnego pośrednictwa pracy oraz w sprawach zarobkowych i społecznych biur pośrednictwa pracy;

15) załatwianie spraw emigracyjnych, zleconych osobnemi zarządzeniami Ministra Opieki Społecznej.

(2) Zarząd Główny Frunduszu Bezrobocia ustala przy tworzeniu oddziałów (ekspozytur), jakie z wyszczególnionych w ustępie poprzednim czynności wykonywać będą oddziały (ekspozytury) dla poszczególnych okręgów terytorjalnych lub dla poszczególnych zawodów.

III. Tryb urzędowania.

§ 5. (1) Biuro obowiązane jest przyjąć każde zgłoszenie wolnego miejsca pracy, dokonane ustnie, telefonicznie lub pisemnie z wyjątkiem zgłoszeń, zawierających zaofiarowanie pracy, sprzecznej z porządkiem publicznym, ustawą lub dobremi obyczajami.

(2) Przyjęcie zgłoszenia wolnego miejsca pracy winno być dokonane w sposób, który określa instrukcja Zarządu Głównego Funduszu Bezrobocia o czynnościach biur, zatwierdzona przez Ministra Opieki Społecznej.

§ 6. (1) Każdy poszukujący pracy, zgłaszający się do biura w godzinach urzędowych, podanych do wiadomości publicznej, winien być zarejestrowany zgodnie z przepisami instrukcji Zarządu Głównego Funduszu Bezrobocia o czynnościach biur.

(2) Przy rejestracji biuro może wymagać od poszukującego pracy udzielenia szczegółowych informacyj osobistych, udowodnienia posiadanych kwalifikacyj i przedstawienia świadectw z poprzednich miejsc pracy.

§ 7. (1) Biuro zalicza poszukującego pracy do zawodu, w jakim pragnie otrzymać pracę, na podstawie przedstawionych świadectw, a w braku ich lub w razie jakichkolwiek wątpliwości, na zasadzie przeprowadzonego sprawdzenia kwalifikacyj.

(2) W miejscowościach, w których czynne są poradnie psychotechniczne, należy, w miarę możności, uwzględniać wskazówki tych poradni przy zaliczaniu młodocianych do poszczególnych zawodów.

§ 8. Biuro obowiązane jest do kontroli poszukujących pracy w terminach i w sposób, wskazany w instrukcji Zarządu Głównego Funduszu Bezrobocia o czynnościach biur.

§ 9. (1) Przy wykonywaniu pośrednictwa pracy, biura obowiązane są postępować zgodnie z przepisami instrukcji Zarządu Głównego Funduszu Bezrobocia o czynnościach biur, oraz stosować następujące zasady:

1) mogą być pośredniczeni tylko ci poszukujący pracy, którzy pozostają w ewidencji biura i zadośćuczynili przepisom o kontroli;

2) przy kierowaniu na wolne miejsca rozstrzygają:

a) kwalifikacje oraz zdolność zawodowa i fizyczna poszukującego pracy;

b) stan bezrobocia;

c) stan rodzinny, z tem, że przy równych kwalifikacjach, pierwszeństwo mają żywiciele rodzin, t. j. osoby, posiadające na swem wyłącznem utrzymaniu żonę, dzieci w wieku do lat 18 lub niezdolnych do pracy wstępnych i zstępnych;

d) szczególne zasługi położone dla Państwa (przy równych kwalifikacjach i stanie rodzinnym pierwszeństwo mają osoby szczególnie zasłużone przy odbudowie Państwa);

e) przy równych warunkach (kwalifikacje, stan bezrobocia, stan rodzinny i szczególne zasługi dla Państwa), kolejność, w jakiej poszukujący pracy są zarejestrowani.

(2). Przed skierowaniem poszukującego pracy na wolne miejsce, biuro winno dokładnie poinformować go o warunkach zadeklarowanych przez pracodawcę, stwierdzić czy kandydat posiada wymagane w zgłoszeniu kwalifikacje oraz czy przyjmuje zaofiarowane warunki pracy.

(3) Dowodem, stwierdzającym, że kandydat został skierowany przez biuro na wolne miejsce pracy po zapoznaniu się z warunkami pracy i płacy, jest karta polecająca biura.

(4) Pracodawcy przysługuje prawo wyboru kandydatów oraz prawo żądania, aby biuro skierowało nowych kandydatów.

(5). W wypadku zgłoszenia wolnego miejsca pracy przez zakład pracy, objęty strajkiem lub lokautem, biuro ogranicza się do podania tego zgłoszenia do wiadomości publicznej, z zaznaczeniem faktu strajku lub lokautu, nie przedsiębiorąc żadnych innych czynności.

§ 10. (1) Kierownik biura ma prawo, a na wyraźne żądanie poszukującego pracy, jest obowiązany udzielić mu otrzymanych urzędowo informacyj, dotyczących specjalnych warunków wolnego miejsca pracy, które mogą mieć znaczenie dla poszukującego pracy.

(2) Kierownik biura ma również prawo, a na wyraźne żądanie pracodawcy, jest obowiązany udzielić mu otrzymanych urzędowo informacyj, dotyczących takich specjalnych właściwości poszukującego pracy, które mogą mieć poważne znaczenie przy określeniu, czy kandydat będzie odpowiedni na wolne miejsce pracy, zwłaszcza jeżeli warunkiem objęcia pracy jest zamieszkanie w domu pracodawcy.

(3) Niedopuszczalne jest, z wyjątkiem przypadków, wymienionych w poprzednich ustępach, przedstawianie poszukującego pracy w sposób niekorzystny wobec pracodawcy, oraz

przedstawianie pracodawcy w sposób niekorzystny wobec poszukującego pracy.

§ 11. (1) W razie zgłoszenia przez poszukującego pracy chęci przeniesienia się na zamieszkanie na obszar innego biura, biuro, na którego obszarze poszukujący pracy zamieszkuje, obowiązane jest wydać mu przekaz, uprawniający do zarejestrowania i skierowania do pracy w nowem miejscu zamieszkania.

(2) Zarządzeniem Ministra Opieki Społecznej, w razie wyjątkowych warunków gospodarczych, może być nakazane wstrzymanie, na ściśle określony czas, wydawanie przekazów do niektórych miejscowości w kraju.

IV. Organizacja i administracja.

§ 12. Do zakresu działania zarządu obwodowego Funduszu Bezrobocia, którego organizację, skład i sposób wyboru, określa art. 19 ustawy z dn. 18 lipca 1924 r. (Dz. U. R. P. z 1932 r. Nr. 58, poz. 555) oraz regulamin Zarządu Głównego i zarządów obwodowych Funduszu Bezrobocia (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr. 22, poz. 166) należy:

1) ogólne kierownictwo i nadzór nad działalnością biura w ramach przepisów o pośrednictwie pracy, rozporządzeń, zarządzeń i instrukcyj ministerjalnych, oraz instrukcyj i zarządzeń organów centralnych Funduszu Bezrobocia;

2) czuwanie nad wpływem opłat za pośrednictwo;

3) przedsiębranie środków, mających na celu regulowanie wszelkiego rodzaju pośrednictwa pracy na obszarze obwodu biura oraz ustalanie metod współdziałania pomiędzy biurem, a zawodowemi organizacjami pracowników i pracodawców;

4) powierzanie niektórych czynności biur związkom samorządowym lub instytucjom prawno-publicznym;

5) popularyzowanie działalności biur.

§ 13. (1) Do obowiązków przewodniczącego zarządu obwodowego Funduszu Bezrobocia należy:

1) wykonywanie w imieniu zarządu obwodowego czynności, przewidzianych w § 12 pkt. 1, w szczególności — wydawanie — decyzyj w zakresie § 4 ust. 1 pkt. 5 i §§ 5, 6, 7 i 10;

2) mianowanie, zwalnianie i zawieszanie w czynnościach personelu biura w ramach pełnomocnictw, udzielonych przez przewodniczącego Zarządu Głównego Funduszu Bezrobocia, bądź zgłaszanie wniosków w tych sprawach do przewodniczącego Zarządu Głównego;

3) nadzór służbowy nad urzędnikami i niższymi funkcjonarjuszami biura;

4) podpisywanie korespondencji (aktów i pism);

5) upoważnianie urzędników biura do podpisywania korespondencji;

6) upoważnianie kierownika biura do działania w imieniu przewodniczącego zarządu;

7) przyjmowanie zażaleń na nieprawidłową działalność biura;

8) powoływanie i rozwiązywanie komisyj doradczych.

(2) Na czele biura stoi kierownik biura, działający w ramach upoważnienia, udzielonego przez przewodniczącego.

§ 14. (1) Celem współdziałania przy wykonywaniu czynności pośrednictwa pracy z organizacjami pracodawców oraz zrzeszeniami pracowniczemi mogą być tworzone przy biurach komisje doradcze.

(2) Komisje doradcze powołuje i rozwiązuje przewodniczący zarządu obwodowego.

(3) W skład komisji doradczej wchodzą:

1) przedstawiciel biura, jako przewodniczący,

2) przedstawiciel inspekcji pracy,

3) przedstawiciele pracodawców,

4) przedstawiciele pracowników.

(4) Przedstawicieli pracodawców i pracowników powołuje przewodniczący zarządu obwodowego Funduszu Bezrobocia z pośród organizacyj pracodawców i zrzeszeń pracowników, działających na obszarze biura, w ilości zależnej od swego uznania.

V. Obowiązki poszukujących pracy.

§ 15. (1) W ciągu całego czasu poszukiwania pracy, poszukujący pracy, zarejestrowany w biurze winien, pragnąc pozostać w ewidencji tego biura, powiadomić biuro przynajmniej jeden raz w każdym miesiącu kalendarzowym, że w dalszym ciągu poszukuje pracy.

(2) Jeśli poszukujący pracy nie zawiadomił biura o dalszem poszukiwaniu pracy, biuro skreśla go z ewidencji.

§ 16. (1) Bezrobotni, pobierający zasiłki na mocy ustawy o zabezpieczeniu na wypadek bezrobocia z dnia 18 lipca 1924 r. (Dz. U. R. P. z 1932 r. Nr. 58, poz. 555), zmienionej rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 85, poz. 649), winni stosownie do postanowień §§ 15 i 16 rozporządzenia Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 2 lipca 1932 r. o postępowaniu przy przyznawaniu i wypłacaniu zasiłków dla bezrobotnych (Dz. U. R. P. Nr. 58, poz. 556) zgłaszać się osobiście raz w tygodniu do właściwego biura w terminach wyznaczonych przez biuro celem stwierdzenia, że są bez pracy i oświadczenia gotowości przyjęcia zaofiarowanej pracy.

(2) Bezrobotny, który z przyczyn nieuzasadnionych zaniechał obowiązku zgłoszenia się do kontroli, wymienionej w ust. 1, może być pozbawiony zasiłku na podstawie art. 28 ust. 2 ustawy z dnia 18 lipca 1924 r., na czas do 10 dni.

§ 17. (1) Bezrobotni, korzystający ze świadczeń z powodu braku pracy na mocy rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 listopada 1927 r. o ubezpieczeniu pracowników umysłowych (Dz. U. R. P. Nr. 106, poz. 911), zmienionego rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 6 marca 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 26, poz. 231), ustawą z dnia 22 marca 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 27, poz. 229), oraz rozporządzeniami Rady Ministrów z dnia 17 czerwca 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 45, poz. 349) i z dnia 27 grudnia 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 102, poz. 794), winni stosownie do postanowień §§ 28 — 31 rozporządzenia Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 13 czerwca 1930 r. o rejestracji, kontroli i udzielaniu świadczeń z powodu braku pracy pozostającym bez pracy pracownikom umysłowym (Dz. U. R. P. Nr. 54, poz. 459) zgłaszać się osobiście w połowie i w końcu każdego miesiąca pozostawania bez pracy do właściwego biura, w terminach wyznaczonych przez biuro celem stwierdzenia, że są bez pracy i oświadczenia gotowości przyjęcia zaofiarowanej odpowiedniej pracy.

(2) Bezrobotny, zgłaszający się do kontroli wymienionej w ust. 1 w końcu miesiąca pozostawania bez pracy, winien stwierdzić własnoręcznym podpisem na przedstawionej mu deklaracji, że przez cały ubiegły miesiąc pozostawał nieprzerwanie bez pracy z powodu niemożności znalezienia odpowiedniej pracy.

(3) Każde niezachowanie wyznaczonych terminów zgłaszania się do kontroli winno być przez bezrobotnego pracownika umysłowego usprawiedliwione niezwłocznie po ustaniu przeszkody. Bezrobotny, który z przyczyn nieuzasadnionych zaniechał obowiązku zgłoszenia się do kontroli, może być na podstawie art. 50 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 listopada 1927 r., pozbawiony świadczeń z powodu braku pracy na przeciąg 1 miesiąca, w razie zaś ponownego zaniechania tego obowiązku — na przeciąg 3 miesięcy.

§ 18. Bezrobotny pracownik umysłowy lub robotnik, korzystający ze świadczeń z powodu braku pracy, obowiązany jest stawić się w biurze na każde wezwanie biura, mające na celu skierowanie go na odpowiednie wolne miejsce pracy.

§ 19. Poszukujący pracy, nie jest obowiązany przyjąć pracy, ofiarowanej przez biuro, jednakże winien podać przyczyny odmowy. Względem osób, pobierających zasiłki na wypadek braku pracy, mają zastosowanie przepisy o obowiązku przyjęcia odpowiedniej pracy (art. 15 ustawy o zabezpieczeniu na wypadek bezrobocia i art. 18 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o ubezpieczeniu pracowników umysłowych).

§ 20. (1) Bezrobotni pracownicy umysłowi i robotnicy obowiązani są pod rygorem utraty prawa do świadczeń z powodu braku pracy, zgłaszać się z kartą polecającą biura do każdego wskazanego przez biuro pracodawcy, celem omówienia z nim bliższych warunków pracy.

(2) O rezultacie pośrednictwa bezrobotny pracownik umysłowy winien zawiadomić biuro, zwracając kartę polecającą w ciągu trzech dni od chwili doręczenia mu tej karty, nie wliczając w to czasu podróży do miejsca zaofiarowanej pracy i ewentualnej podróży powrotnej.

(3) Bezrobotny robotnik, w razie niedojścia do skutku umowy o pracę, winien zwrócić się do pracodawcy o stwierdzenie na karcie polecającej przyczyn nieprzyjęcia go i następnego dnia kartę zwrócić do biura.

§ 21. (1) Bezrobotny robotnik, korzystający ze świadczeń z powodu braku pracy, winien pod rygorem utraty prawa do pobierania świadczeń (art. 16 pkt. b ustawy z dnia 18 lipca 1924 r.) zawiadomić właściwe biuro:

1) o otrzymaniu pracy zarobkowej, choćby krótkotrwałej, przez niego samego lub przez którąkolwiek z osób, zaliczonych w myśl art. 13 ustawy z dnia 18 lipca 1924 r. o zabezpieczeniu na wypadek bezrobocia do jego rodziny;

2) o śmierci którejkolwiek z osób, zaliczonych w myśl art. 13 tej ustawy do jego rodziny lub o zapewnieniu jej utrzymania przez osobę trzecią.

(2) Zawiadomienie to powinno być dokonane najpóźniej w dniu najbliższej wypłaty zasiłku.

VI. Przepisy finansowe.

§ 22. Wszystkie świadczenia biur w zakresie pośrednictwa pracy są dla poszukujących pracy i wychodźców bezpłatne.

§ 23. (1) Pracodawca obowiązany jest tytułem opłaty za pośrednictwo uiścić niezwłocznie w razie przyjęcia do pracy za pośrednictwem biura:

1) artysty widowiskowego — 5% wynagrodzenia tego artysty za okres przewidziany w umowie o pracę, jednak nie dłuższy niż miesięczny;

2) służby domowej — 2 zł. od osoby;

3) pracowników wszystkich innych kategoryj:

a) przy przyjęciu od 1 do 5 pracowników — 50 groszy od każdego przyjętego pracownika,
b) przy jednoczesnem przyjęciu do pracy od 5 do 20 pracowników, z pośród osób zapotrzebowanych przez pracodawcę jednorazowo w biurze — 35 groszy od każdego przyjętego pracownika,
c) przy przyjęciu, w warunkach wymienionych w ust. 1 pkt. 3 lit. b, powyżej 20 pracowników — 20 groszy od każdego przyjętego pracownika.

(2) Pracodawca obowiązany jest zwrócić biuru rzeczywiste wydatki, poniesione w związ-

ku z czynnościami nie wchodzącemi w zakres normalnego urzędowania biura, a dokonanemi na wyraźne zlecenie pracodawcy. Do czynności tych należą: depesze i rozmowy telefoniczne międzymiastowe, rozjazdy urzędników biura w sprawach pracodawcy oraz ogłoszenia w pismach.

(3) Instytucje państwowe, samorządowe i prawno-publiczne, zwracające się w charakterze pracodawców do biur oraz pracodawcy, przyjmujący do pracy za pośrednictwem biur inwalidów wojennych lub wojskowych, zgodnie z art. 58 i 59 ustawy z dnia 17 marca 1932 r. o zaopatrzeniu inwalidzkiem wolne są od obowiązku wpłacania należności, przewidzianych w ust. 1.

§ 24. Wpłacający należności, wymienione w § 23 ustępy 1 i 2 otrzymują pokwitowanie z wpłaconej sumy.

§ 25. Dyrekcja Funduszu Bezrobocia na wniosek biura może zwolnić pracodawcę całkowicie bądź częściowo od zwrotu kosztów, wymienionych w § 23 ust. 1, jeżeli zatrudnienie bezrobotnego nastąpiło, jako wynik specjalnej akcji, mającej na celu zmniejszenie bezrobocia.

§ 26. Biuro może zażądać od pracodawcy wpłacenia sumy nieprzekraczającej 50 złotych, tytułem zaliczki na pokrycie ewentualnych należności, przewidzianych w § 23 ust. 2.

VII. Środki odwoławcze.

§ 27. Od decyzyj zarządu obwodowego wydanych w zakresie § 4 ust. 1 pkt. 5 i §§ 5, 6, 7 i 10, przysługuje zainteresowanemu prawo odwołania się do Zarządu Głównego Funduszu Bezrobocia w ciągu dni czternastu od daty doręczenia decyzji.

VIII. Przepisy przejściowe i wykonawcze.

§ 28. Działalność biur rozpocznie się z dniem ustalonym osobnem rozporządzeniem Ministra Opieki Społecznej wydanem na podstawie art. 7 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 621).

§ 29. Poszukujących pracy, zarejestrowanych w państwowych urzędach pośrednictwa pracy przed ich zniesieniem uważa się za zarejestrowanych w biurach pośrednictwa pracy, utworzonych na podstawie rozporządzenia niniejszego.

§ 30. (1) Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

(2) Z chwilą wejścia w życie rozporządzenia niniejszego tracą moc obowiązującą:

1) rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 26 stycznia 1925 r. w sprawie regulaminu dla państwowych urzędów pośrednictwa pracy (Monitor Polski Nr. 25, poz. 95);

2) rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych z dnia 30 maja 1925 r. w sprawie właściwości terytorjalnej państwowych biur i urzędów pośrednictwa pracy i opieki nad wychodźcami (Monitor Polski Nr. 134, poz. 606);

3) rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 26 sierpnia 1928 r., przekazujące Komisarzowi Rządu m. st. Warszawy decyzje w sprawach, dotyczących działalności państwowych urzędów pośrednictwa pracy i opieki nad wychodźcami w Warszawie (Dz. U. R. P. Nr. 85, poz. 749);

4) rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 18 grudnia 1923 r. w przedmiocie ustroju i zakresu działania parytetowych komisyj doradczych przy państwowych urzędach pośrednictwa pracy i opieki nad wychodźcami (Dz. U. R. P. Nr. 136, poz. 1132) w brzmieniu rozporządzenia z dnia 30 września 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 88, poz. 842);

5) Instrukcja, dotycząca wykonania rozporządzenia z dnia 18 grudnia 1923 r. Ministra Pracy i Opieki Społecznej w przedmiocie ustroju i zakresu działania parytetowych komisyj doradczych (Monitor Polski z 1924 r. Nr. 50, poz. 143);

6) Instrukcja do rozporządzeń Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 18 grudnia 1923 r. i z dnia 30 września 1924 r. (Monitor Polski z 1925 r. Nr. 124, poz. 556);

7) rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 3 marca 1923 r. w przedmiocie zwrotu kosztów kancelaryjnych przez pracodawców, którzy przyjęli do pracy pracowników, poleconych przez państwowe urzędy pośrednictwa pracy (Dz. U. R. P. Nr. 28, poz. 176) w brzmieniu rozporządzeń: Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 13 września 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 93, poz. 741) i Ministra Skarbu z dnia 9 kwietnia 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 33, poz. 345);

8) rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 26 kwietnia 1924 r. w przedmiocie ustanowienia ulgowych opłat, pobieranych od pracodawców przez państwowe urzędy pośrednictwa pracy za dokonane zapośredniczenia do pracy tytułem zwrotu kosztów kancelaryjnych, oraz ustanowienia terminu płatności wzmiankowanych opłat (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 405).

Poz. 169. Rozporządzenie Ministra Opieki Społecznej z dnia 15 marca 1934 r. o ustaleniu terminów zniesienia państwowych urzędów pośrednictwa pracy i opieki nad wychodźcami.

Na podstawie art. 7 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o zniesieniu państwowych urzędów pośrednictwa pracy i opieki nad wychodźcami (Dz.

U. R. P. Nr. 84, poz. 621) zarządzam co następuje:

§ 1. Państwowe urzędy pośrednictwa pracy i opieki nad wychodźcami znosi się w terminach, podanych w poniższym wykazie:

Grupa	Nr. kolej.	Państwowy urząd pośrednictwa pracy i opieki nad wychodźcami (ekspozytura)	Data zniesienia
I	1	Warszawa-miasto	17 marca 1934 r.
	2	Przemyśl	„ „ „ „
	3	Częstochowa	„ „ „ „
	4	Siedlce	„ „ „ „
	5	Żyrardów	„ „ „ „
	6	Włocławek	„ „ „ „
II	7	Warszawa-Województwo	19 marca 1934 r.
	8	Brześć	„ „ „ „
	9	Lwów	„ „ „ „
	10	Sosnowiec	„ „ „ „
	11	Łódź	„ „ „ „
	12	Toruń	„ „ „ „
III	13	Białystok	21 marca 1934 r.
	14	Drohobycz	„ „ „ „
	15	Piotrków	„ „ „ „
	16	Bydgoszcz	„ „ „ „
IV	17	Lublin	23 marca 1934 r.
	18	Grodno	„ „ „ „
	19	Stanisławów	„ „ „ „
	20	Chrzanów	„ „ „ „
	21	Kalisz	„ „ „ „
	22	Tczew	„ „ „ „
V	23	Radom	26 marca 1934 r.
	24	Wilno	„ „ „ „
	25	Tarnopol	„ „ „ „
	26	Kraków	„ „ „ „
	27	Ostrów Wielkopolski	„ „ „ „
	28	Gdynia	„ „ „ „
VI	29	Kielce	28 marca 1934 r.
	30	Baranowicze	„ „ „ „
	31	Równe Wołyńskie	„ „ „ „
	32	Poznań	„ „ „ „
	33	Biała	„ „ „ „
VII	34	Łuck	30 marca 1934 r.
	35	Gniezno	„ „ „ „
	36	Nowy-Sącz	„ „ „ „

§ 2. Fundusz Bezrobocia przejmuje czynności zniesionych państwowych urzędów pośrednictwa pracy w terminach wymienionych w § 1.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

z 20 marca Nr. 23 Rok 1934

Poz. 170. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 6 marca 1934 r. o odstąpieniu gminie m. st. Warszawy gruntu państwowego na ogólne potrzeby gminy.

Poz. 171. Rozporządzenie Ministrów: Poczt i Telegrafów, Skarbu i Spraw Wewnętrznych z dnia 1 marca 1934 r. o wartości znaczków pocztowych do opłaty urzędowych przesyłek listowych.

Na podstawie art. 18 ust. 3 ustawy z dnia 3 czerwca 1924 r. o poczcie, telegrafie i telefonie (Dz. U. R. P. Nr. 58, poz. 584), której tekst jednolity ogłoszony został w załączniku do obwieszczenia Ministra Poczt i Telegrafów z dnia 4 sierpnia 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 63, poz. 481) zarządza się co następuje:

§ 1. Wartość znaczków pocztowych, wprowadzonych do opłaty urzędowych przesyłek listowych rozporządzeniem Ministra Poczt i Telegrafów z dnia 19 maja 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 46, poz. 370), ustala się na rok budżetowy 1934/1935, jak następuje:

a) znaczek fioletowy . . . . . 1 gr.
b) znaczek ciemno-oranżowy . . . 2 gr.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1934 r.

Poz. 172. Rozporządzenie Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 8 marca 1934 r. w sprawie częściowej zmiany art. 15 rozporządzenia z dnia 11 czerwca 1920 r. o taryfie celnej.

Poz. 173. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 9 marca 1934 r. w sprawie zmian w rozporządzeniu Ministra Skarbu z dnia 26 czerwca 1933 r. o zasadach udzielania pomocy instytucjom, zawierającym układy z dłużnikami w zakresie wierzytelności rolniczych.

Poz. 174. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 15 marca 1934 r. o zmianie granic miasta Wieliczki w powiecie i województwie krakowskiem.

Poz. 175. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 15 marca 1934 r. w sprawie kosztów utrzymania w więzieniach i aresztach gminnych osób tymczasowo aresztowanych i osób skazanych.

Na podstawie art. 596 lit. c. Kodeksu Postępowania Karnego z dnia 19 marca 1928 r.

(tekst jednolity Dz. U. R. P. z 1932 r. Nr. 83, poz. 725), oraz w związku z rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości z dnia 25 czerwca 1929 r. w sprawie kosztów utrzymania w więzieniach osób tymczasowo aresztowanych i osób skazanych (Dz. U. R. P. Nr. 47, poz. 393) zarządzam co następuje:

§ 1. Wysokość kosztów utrzymania w więzieniach osób tymczasowo aresztowanych i osób skazanych ustala się na czas od 1 kwietnia 1934 r., do odwołania, na kwotę 1 zł. za każdy dzień, z czego przypada na koszty wyżywienia 45 groszy.

§ 2. Wysokość kosztów żywienia w wypadkach wykonania kary w aresztach gminnych w okręgach sądów apelacyjnych w Lublinie, Warszawie, Wilnie, w okręgu Sądu Okręgowego w Kaliszu oraz w okręgach sądów grodzkich w Aleksandrowie, Brześciu Kujawskim, Chodczu, Lipnie, Radziejowie i Włocławku ustala się na czas od 1 kwietnia 1934 r., do odwołania, od osoby na 60 groszy za każdy dzień.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze obowiązuje od dnia 1 kwietnia 1934 r.

---

z 22 marca Nr. 24 Rok 1934

Poz. 176. Ustawa z dnia 3 marca 1934 r. o poborze rekruta w 1934 r.

Poz. 177. Ustawa z dnia 5 marca 1934 r. w sprawie zmiany ustawy z dnia 24 marca 1933 r. o wypuszczeniu biletów skarbowych

Poz. 178. Ustawa z dnia 5 marca 1934 r. o zmianie ustawy z dnia 25 lutego 1932 r. w sprawie wykonywania planów parcelacyjnych.

Poz. 179. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 marca 1934 r. w sprawie zmiany instrukcji dla komorników.

Poz. 180. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 14 marca 1934 r. wydane w porozumieniu z Ministrami: Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych w sprawie wyłączenia z kontyngentu zasadniczego cukrowni nadwyżki zapasu z ubiegłych okresów.

---

z 24 marca Nr. 25 Rok 1934

Poz. 181. Ustawa z dnia 5 marca 1934 r. o umorzeniu pożyczek, udzielonych na odbudowę budynków, zniszczonych lub uszkodzonych przez powódź w 1927 r.

Art. 1. Umarza się pożyczki, udzielone na odbudowę budynków, zniszczonych lub uszkodzonych przez powódź w 1927 r. w województwach: lwowskiem, stanisławowskiem i tarnopolskiem.

Sumy, spłacone prze dłużnika na poczet pożyczki, nie podlegają zwrotowi.

Wyłączone od umorzenia są pożyczki w przypadkach, gdy dłużnik użył pożyczkę na inny cel niezgodny z jej przeznaczeniem. Stwierdzenie celowego użycia pożyczki należy do starosty powiatowego i może być dokonane na podstawie zaświadczenia zarządu gminnego.

Art. 2. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi Skarbu.

Art. 3. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Poz. 182. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 6 marca 1934 r. o zawieszeniu mocy obowiązującej niektórych postanowień rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 18 listopada 1927 r. w sprawie statystyki zmian własności i obciążeń hipotecznych.

Poz. 183. Rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 12 marca 1934 r. o wprowadzeniu w życie na niektórych obszarach Państwa ustawy z dnia 28 października 1925 r. o nadzorze państwowym nad buhajami.

Na podstawie art. 11 i 13 ustawy z dnia 28 października 1925 r. o nadzorze państwowym nad buhajami (Dz. U. R. P. Nr. 121, poz. 868), której tekst jednolity ogłoszony został w załączniku do obwieszczenia z dnia 14 stycznia 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 10, poz. 69) zarządzam co następuje:

§ 1. Postanowienia ustawy z dnia 28 października 1925 r. o nadzorze państwowym nad buhajami (Dz. U. R. P. z 1933 r. Nr. 10, poz. 69) wchodzą w życie z dniem 25 marca 1934 r. na obszarze:

powiatu bocheńskiego, gmin Bączałka, Błażkowa, Brzostek, Bukowa, Dęborzyn, Dębowa, Głobikówka, Grudna Dolna, Grudna Górna, Januszkowice, Jodłowa, Kamienica Dolna, Kamienica Górna, Klecie, Nawsie Brzosteckie, Opacionka, Przeczyca, Siedliska, Skurowa, Smarzowa, Wola Brzostecka i Zawadka w powiecie jasielskim oraz powiatów krakowskiego, myślenickiego i ropczyckiego w województwie krakowskiem;

gmin Bełżyce, Bychawa i Jastków w powiecie lubelskim, gmin Czuryły, Domanice, Królowa Niwa, Krześlin, Łosice, Mordy, Niwiski, Sarnaki, Skórzec, Stara Wieś, Stok Ruski, Wiśniew, Wodynie, Zbuczyn i Żeliszew w powiecie siedleckim w województwie lubelskiem;

gmin Kamień, Marchwacz, Opatówek, Pamięcin, Staw i Zborów w powiecie kaliskim, gmin Dobroń, Górka Pabjanicka i Widzew w powiecie łaskim oraz gminy Brzeźno w powiecie sieradzkim w województwie łódzkiem;

powiatu rzeszowskiego z wyjątkiem gmin włączonych do tego powiatu z byłego powiatu strzyżowskiego rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 7 stycznia 1932 r. w sprawie zniesienia oraz zmiany granic niektórych powiatów na obszarze województwa lwowskiego (Dz. U. R. P. Nr. 6, poz. 36) oraz powiatu rawskiego w województwie lwowskiem;

gminy Horodyszcze w powiecie baranowickim oraz gminy Żyrowice w powiecie słonimskim w województwie nowogródzkiem;

powiatów poznańskiego, śremskiego, wolsztyńskiego i wrzesińskiego w województwie poznańskiem;

gminy Głuchów w powiecie skierniewickim w województwie warszawskiem;

gminy Tuczyn w powiecie równieńskim oraz gmin Olesk, Poryck i Werba w powiecie włodzimierskim w województwie wołyńskiem.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Poz. 184. Rozporządzenie Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 17 marca 1934 r. o ulgach celnych.

Poz. 185. Rozporządzenie Ministra Opieki Społecznej z dnia 17 marca 1934 r. w porozumieniu z Ministrem Spraw Zagranicznych i Ministrem Spraw Wewnętrznych w sprawie zmian w rozporządzeniu o właściwości władz w zakresie spraw emigracyjnych w kraju.

Na podstawie art. 2 ust. 3 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 21 czerwca 1932 r. o przekazaniu zakresu działania w sprawach emigracyjnych Ministrowi Spraw Zagranicznych i o zniesieniu Urzędu Emigracyjnego (Dz. U. R. P. Nr. 52, poz. 492) oraz art. 2 ust. ust. 1 i 4 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o zniesieniu państwowych urzędów pośrednictwa pracy i opieki nad wychodźcami (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 621) zarządza się co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 28 czerwca 1932 r. w porozumieniu z Ministrami Spraw Zagranicznych i Spraw Wewnętrznych o właściwości władz w zakresie spraw emigracyjnych w kraju (Dz. U. R. P. Nr. 55, poz. 541) wprowadza się zmiany następujące:

1) § 2 ust. 1 pkt. c) otrzymuje następujące brzmienie: „ostateczne rozstrzyganie odwołań od orzeczeń wydanych w zakresie § 3 przez powiatowe władze administracji ogólnej, a w Województwie Śląskiem przez komunalne urzędy pośrednictwa pracy";

2) w § 2 ust. 1 pkt. f) wyrazy: „Państwowe Urzędy Pośrednictwa Pracy i Opieki nad Wychodźcami, instytucje zastępcze" zastępuje się wyrazami: „powiatowe władze administracji ogólnej, a w Województwie Śląskiem — komunalne urzędy pośrednictwa pracy, ponadto przez właściwe instytucje zastępcze Funduszu Bezrobocia";

3) w § 2 ust. 1 pkt. g) dodaje się na końcu przed średnikiem wyrazy: „jako też popieranie przed sądami oskarżeń o powyższe przestępstwa";

4) w § 2 ust. 2 wyrazy: „Inspektorów Emigracyjnych" zastępuje się wyrazami: „inspektorów lub specjalnych urzędników";

5) § 3 otrzymuje brzmienie następujące:

„Następujące sprawy stanowić będą zakres działania powiatowej władzy administracji ogólnej, a w Województwie Śląskiem — komunalnych urzędów pośrednictwa pracy:

a) ustalanie prawa osób, wyjeżdżających zagranicę w celach emigracyjnych, do uzyskania bezpłatnego paszportu;

b) pośredniczenie w udzielaniu emigrantom zaliczek na podróż i pomoc przy wymianie pieniędzy;

c) sprawowanie opieki nad emigrantami i reemigrantami;

d) zbieranie i zestawianie danych statystycznych, dotyczących emigracji, reemigracji i imigracji;

e) angażowanie osadników, przeprowadzanie zaciągu i kontraktowanie robotników na wyjazd zagranicę;

f) nadzór nad organizacją transportów z emigrantami do punktów zbornych oraz wydawanie emigrantom i reemigrantom zaświadczeń do korzystania z ulg taryfowych na polskich kolejach państwowych;

g) udzielanie informacyj o krajowych i zagranicznych stosunkach zarobkowych i dostarczanie emigrantom wiadomości

potrzebnych dla uniknięcia strat materjalnych i moralnych, oraz dla uniknięcia wyzysku w czasie podróży i pobytu zagranicą;

h) załatwianie spraw emigracyjnych, zleconych osobnemi zarządzeniami Ministra Opieki Społecznej.

Wojewoda (Komisarz Rządu m. st. Warszawy) może wyznaczyć dla wyłącznego załatwiania spraw, wymienionych w ustępie 1, specjalnych urzędników z liczby podległych sobie, a znajdujących się na etacie Ministerstwa Opieki Społecznej. Okrąg działania tych urzędników może obejmować obszar kilku powiatów; będą oni podlegać pod względem służbowym starostom wszystkich powiatów, na których obszarze pełnić będą swe czynności urzędowe. Szczegółowe w tym względzie przepisy wyda Minister Opieki Społecznej w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych".

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Poz. 186. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 14 marca 1934 r. o zaliczeniu gmin: Tłuste Miasto w powiecie zaleszczyckim i Mielnica w powiecie borszczowskim, województwie tarnopolskiem do rzędu miast.

Poz. 187. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 14 marca 1934 r. o podniesieniu miasta Husiatyna w powiecie kopyczynieckim, województwie tarnopolskiem do rzędu miast, rządzących się ustawą z dnia 13 marca 1889 r.

Poz. 188. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 16 marca 1934 r. o zmianie granic miasta Tarnobrzega w powiecie tarnobrzeskim, województwie lwowskiem.

Poz. 189. Oświadczenie Rządowe z dnia 7 marca 1934 r. w sprawie złożenia przez Rząd Republiki Argentyńskiej dokumentu ratyfikacyjnego międzynarodowej konwencji w sprawie odszkodowania na wypadek bezrobocia z powodu rozbicia się statku.

Poz. 190. Oświadczenie Rządowe z dnia 7 marca 1934 r. w sprawie złożenia przez Rząd Republiki Argentyńskiej dokumentu ratyfikacyjnego międzynarodowej konwencji w sprawie określenia najniższego wieku dopuszczania dzieci do pracy przemysłowej.

Poz. 191. Oświadczenie Rządowe z dnia 7 marca 1934 r. w sprawie złożenia przez Rząd Republiki Argentyńskiej dokumentu ratyfikacyjnego międzynarodowej konwencji określającej najniższy wiek dopuszczania dzieci do pracy w marynarce.

Poz. 192. Oświadczenie Rządowe z dnia 7 marca 1934 r. w sprawie złożenia przez Rząd Republiki Argentyńskiej dokumentu ratyfikacyjnego międzynarodowej konwencji w sprawie pracy nocnej młodocianych w przemyśle.

Poz. 193. Oświadczenie Rządowe z dnia 7 marca 1934 r. w sprawie złożenia przez Rząd Republiki Argentyńskiej dokumentu ratyfikacyjnego międzynarodowej konwencji dotyczącej bezrobocia.

Poz. 194. Oświadczenie Rządowe z dnia 7 marca 1934 r. w sprawie złożenia przez Rząd Republiki Argentyńskiej dokumentu ratyfikacyjnego międzynarodowej konwencji w sprawie pośrednictwa pracy dla marynarzy.

B.

II. Przedruki z Monitora Polskiego.

---

z 16 marca Nr. 62 Rok 1934

Poz. 90. Zarządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej w sprawie zamknięcia sesji zwyczajnej i budżetowej Sejmu.

Poz. 91. Zarządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej w sprawie zamknięcia sesji zwyczajnej i budżetowej Senatu.

Poz. 92. Rozporządzenie Ministra Opieki Społecznej z dnia 7 marca 1934 r. w sprawie powołania Nadzwyczajnej Komisji Rozjemczej dla ustalenia warunków pracy i płacy robotników rolnych na obszarze powiatu olkuskiego na rok służbowy 1934/35.

Poz. 93. Rozporządzenie Ministra Opieki Społecznej z dnia 7 marca 1934 r., w sprawie nadania umowie zbiorowej z dnia 30 listopada 1933 r. mocy powszechnie obowiązującej dla wszystkich gospodarstw rolnych na terenie województw poznańskiego i pomorskiego.

z 17 marca Nr. 63 Rok 1934

Poz. 94. Zarządzenie Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 13 marca 1934 r. w sprawie wyboru radców przez społeczne organizacje rolnicze do rady Poleskiej Izby Rolniczej.

Poz. 95. Obwieszczenie Ministra Skarbu z dnia 12 marca 1934 r. o umorzeniu we wszyst-

kich dziesięciu serjach Bonów Funduszu Inwestycyjnego.

z 19 marca Nr. 64 Rok 1934

Poz. 96. Zarządzenie o nadaniu Krzyża Komandorskiego z Gwiazdą Orderu Odrodzenia Polski, Krzyża Komandorskiego Orderu Odrodzenia Polski oraz Krzyża Kawalerskiego Orderu Odrodzenia Polski.

Poz. 97. Zarządzenie o nadaniu Złotego Krzyża Zasługi.

Poz. 98. Zarządzenie o nadaniu Srebrnego Krzyża Zasługi.

Poz. 99. Zarządzenie o nadaniu Bronzowego Krzyża Zasługi.

Poz. 100. Zarządzenie o nadaniu Krzyża Zasługi za Dzielność.

C.

Bibljografja.

II. WYDAWNICTWA, INTERESUJĄCE ADMINISTRACJĘ.

„Na RWD-5. przez Atlantyk"—kpt. pil. Stanisław Skarżyński.

Ukazało się wydawnictwo Aeroklubu R. P. p. t. „Na RWD-5 przez Atlantyk" pióra kpt. pil. Stanisława Skarżyńskiego, który w r. 1933 przeleciał Atlantyk na polskim aparacie sportowym, okrywając chwałą imię Polski w oczach nietylko narodów Ameryki Południowej, ale i całego świata.

Książka kpt. Skarżyńskiego ma znaczenie nietylko jako opis przeżytych przez lotnika wrażeń — jest ona dokumentem, stwierdzającym znaczenie propagandowe, jakie dla Państwa Polskiego miał ten wiekopomny lot zarówno wśród narodów obcych wybrzeży Afryki i Ameryki Poł. jak i przedewszystkiem, wśród kolonij polskich, licznie rozsianych w Ameryce Południowej.

Biorąc pod uwagę powyższe względy, a również i wysokie literackie i graficzne zalety omawianego wydawnictwa, M. S. Wewn. zwraca uwagę na konieczność wydatnego propagowania książki kpt. Skarżyńskiego wśród społeczeństwa, przedewszystkiem drogą zalecenia zaopatrzenia się w nią przez wszystkie bibljoteki instytucyj samorządowych, szkolnych i społecznych.

Materjalne poparcie omawianego wydawnictwa jest tembardziej wskazane, że czysty zysk ze sprzedaży zasili fundusz międzynarodowych zawodów lotniczych (Challenge), których organizacja w r. 1934, dzięki zwycięstwu lotników Żwirki i Wigury, należy do Polski.

„Ekonomista"

Staraniem Towarzystwa Ekonomistów i Statystyków Polskich wydawany jest kwartalnik p. t. „Ekonomista".

Czasopismo to publikuje prace, ułatwiające orjentowanie się w zagadnieniach gospodarczych Polski zarówno z punktu widzenia teoretycznego jak i praktycznego i z tego względu może w znacznym stopniu zainteresować władze administracji ogólnej i związki samorządowe.

Prenumerata roczna kwartalnika „Ekonomista" wynosi zł. 20.

Administracja mieści się w Warszawie, ul. Szpitalna 4 m. 18, tel. 646-64, konto PKO. Nr. 16118.

„Kalendarz Informacyjny dla Urzędników Państwowych na rok 1934".

Ukazało się wydawnictwo p. t. „Kalendarz Informacyjny dla Urzędników Państwowych na rok 1934".

Kalendarz ten, poza wiadomościami ogólnemi oraz danemi statystycznemi z zakresu wiadomości o finansowym i gospodarczym stanie Polski zawiera cały szereg wiadomości, w działach: a) ustrój Państwa wraz z obsadą personalną poszczególnych Ministerstw i urzędów, b) pragmatyka służbowa, c) przepisy dyscyplinarne, d) uposażenie, e) sprawy emerytalne, f) pomoc lekarska, g) ubezpieczenia społeczne i t. p.

Wymienione wydawnictwo odznacza się starannością i aktualnością układu i z tego powodu stanowi pożyteczne dla urzędnika państwowego źródło informacji w wielu interesujących go zagadnieniach.

Cena w oprawie 2 zł. 60 gr. (stron 366) Redakcja i administracja wydawnictwa mieści się w Warszawie przy ul. Śto-Krzyskiej Nr. 30.

Drukarnia Policyjna, Warszawa, Trębacka 11.